

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	1
สารบัญ	2
บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	3-5
วัตถุประสงค์	5
ขอบเขตการศึกษา	5
วิธีการศึกษา	5
ขอบเขตการศึกษา	5
ประโยชน์ที่ได้รับ	5
เอกสารและบทความที่เกี่ยวข้อง	5-22
ผลการวิจัย	
การเปลี่ยนแปลงของนักเรียนเกาหลี	22-34
ขั้นตอนการเป็นนักเรียนเกาหลี	34-48
บทสรุป	48-49
บรรณานุกรม	50-51
ประวัติผู้ศึกษา	52

1. บทนำ (Introduction)

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในช่วงปี พ.ศ. 2540 เกิดวิกฤตการเงินขึ้นที่เรียกว่าต้มยำกุ้ง วิกฤตดังกล่าวได้ส่งผลกระทบไปสู่ประเทศต่างในเอเชีย สำหรับประเทศเกาหลีใต้เป็นหนึ่งในประเทศที่ประสบกับปัญหาช่วงวิกฤตการเงินครั้งใหญ่ จากวิกฤตดังกล่าวจำเป็นต้องหาทางแก้ไขเพื่อปรับโครงสร้างเศรษฐกิจทั้งโครงสร้างอุตสาหกรรมการเงิน และการลงทุน สำหรับการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมได้ใช้แผนนโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมหนักและมุ่งพัฒนากำลังคนให้มีความรู้ความสามารถที่เป็นแรงงานมีฝีมือ จนทำให้เกาหลีใต้ถูกขึ้นยีนอีกครั้งในฐานะประเทศที่ครองตลาดอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ (จิตศักดิ์ , 2555 : ออนไลน์)

ต่อมาประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้การสนับสนุนอุตสาหกรรมบันเทิงเกาหลีทำให้เกาหลีตัดสินใจเลือกอุตสาหกรรมด้านบันเทิงเพื่อเป็นเครื่องมือในการส่งออกเชิงวัฒนธรรม อีกทั้งรัฐบาลเกาหลีผลักดันนโยบายในการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมบันเทิงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเป็น 1 ใน 5 ของอุตสาหกรรมหลักของประเทศนับแต่ปี 1980 เป็นต้นมาเพื่อต้องการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมของเกาหลีไปยังประเทศต่างๆในเอเชียโดยเน้นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ภาพยนตร์ ดาราและนักร้อง (ปองพล, 2553 : ออนไลน์) แม้ว่าช่วงแรกศิลปินเกาหลีอาจไม่ดังไม่เด่นสักเท่าไรเหมือนกับวงการของอุตสาหกรรมบันเทิงของประเทศอเมริกา แต่ใช้เวลาเพียงไม่กี่ปีกลุ่มผู้บริโภคนิยมในเอเชียเช่น จีน ไทย ญี่ปุ่นก็ชื่นชอบ คลั่งไคล้นักร้องนักแสดงของเกาหลีได้อย่างคาดไม่ถึงนำไปสู่กระแส K-Pop หรือเกาหลีฟีเวอร์หรือโคเรียนเวฟ เหมือนเช่นกับกระแสความนิยมJ-Pop

กระแส K-Pop เป็นปรากฏการณ์ที่ไม่ได้ทำให้ประเทศเกาหลีได้มีบทบาทในอุตสาหกรรมบันเทิงในระดับโลก และมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ แต่ทำให้ศิลปินนักร้องเป็นอาชีพที่มีความสำคัญมากกว่าในอดีตและโดดเด่นที่สุด เห็นได้จากคำกล่าวที่ว่า “ดนตรีคือภาษาสากล” คำกล่าวนี้ดูเหมือนจะช่วยยืนยันความสำเร็จของวงการเพลงเกาหลีในประเทศไทยและทั่วโลกได้เป็นอย่างดี เพราะถึงแม้ภาษาที่ใช้สื่อสารจะมีความแตกต่างกัน แต่นักฟังเพลงก็ยังคงให้การสนับสนุนนักร้องชาวเกาหลีอย่างไม่กังวลถึงอุปสรรคของความแตกต่างนั้น (nonguknow, 2552 : ออนไลน์) ในอดีตการแสดงออกผ่านเสียงเพลงของคนเกาหลีนั้นแฝงไปด้วยความทุกข์ ความสุข ความลำบาก และมีความหมายมากกว่าเพลงที่ให้แค่การจรรโลงใจ แนวเพลงส่วนใหญ่จะเป็นเพลงป๊อป เพลงร็อค ศิลปินที่มีชื่อเสียงมีจำนวนไม่มาก และมีจำนวนนักร้องน้อยเมื่อเทียบกับปัจจุบัน (Jae Won Bae , 2555) ต่อมาเมื่อเข้าสู่ยุคปี 2000 นักร้องเกาหลีก็ได้กำเนิดขึ้นหลายวงเช่น Girl's Generations, BIGBANG, Super Junior, 2NE1, 2PM, CN BLUE, T-ARA, KARA, SISTAR

เป็นต้น ศิลปินในยุคปัจจุบันจะมีหลายคน เป็นบอยแบนด์ และเกิร์ลกรุ๊ป มีแนวเพลงส่วนใหญ่เป็น เพลงป๊อปฟังสบายๆ ทั้งนี้ศิลปินเหล่านี้สามารถสร้างชื่อเสียงและได้รับความนิยมจากประชาชนทั่วโลก เห็นได้จากยอดขายขายบัตรเข้าชมคอนเสิร์ตที่หมดภายในไม่กี่นาทีและมีแฟนคลับมาชมเต็มทุกที่นั่ง หรือจะเป็นยอดขายแผ่นเพลงของศิลปินรวมไปถึงยอดขายดาวน์โหลดเพลงออนไลน์ ตัวอย่างเช่นวงดงบังชัญญะสามารถขายอัลบั้มได้วันเดียวถึง 200,000 แผ่น หรือจะเป็นวง Girl's Generation ที่สามารถทำยอดขายแผ่นซีดีได้มากถึง 655,861 แผ่นจากทั้งหมด 8 อัลบั้ม (ชอรอม, 2554 : ออนไลน์) ทั้งนี้เนื่องจากการที่นักร้องเกาหลีได้มีบทบาทมากขึ้นในสังคมเกาหลี ทำให้เราสามารถพบเห็นรายการประกวดร้องเพลงต่างๆ เพื่อหาคนที่มีความสามารถในด้านการร้องเพลงเพื่อมาเป็นนักร้อง รวมถึงมีประชาชนที่มีความฝันอยากจะเป็นนักร้องบั้นเกิดอยากจะเป็นนักร้องเพิ่มมากขึ้น สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงความคลั่งใคล้ที่มีชีวิตชีวาของวงการเพลงนักร้องเกาหลีที่เข้ามาโดดเด่นอยู่ไม่แค้ในเมืองไทยแต่สามารถครองใจแฟนคลับทั่วโลกได้อย่างประสบความสำเร็จ

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจดังกล่าวทำให้อาชีพนักร้องเกาหลีได้เปลี่ยนแปลงไป จากสังคมอดีต ซึ่งในอดีตการร้องเพลงจะร้องแต่ในเฉพาะชนชั้นสูงและชนชั้นผู้ปกครองจะมีการร้องเพลงและเล่นดนตรีพื้นเมืองเพื่อประกอบใน พิธีกรรม เช่นพิธีทรงเจ้าซึ่งเป็นพิธีกรรมเกี่ยวกับความเชื่อนอกเหนือธรรมชาติ(ผี)และศาสนาพุทธและการร้องเพลงเพื่อสร้างความบันเทิงแก่ชนชั้นสูง (สำนักงานสารนิเทศภาคโพ้นทะเล สาธารณรัฐเกาหลี, 2536 : 140) ส่วนในปัจจุบันนักร้องจะร้องเพื่อตัวเอง ร้องเป็นอาชีพสร้างงานสร้างรายได้แก่ตนเอง และเป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นเพื่อความบันเทิงแก่ผู้ฟังเป็นหลักโดยนักร้องเกาหลีจะไม่ได้แค่ร้องเพลงเพียงอย่างเดียว แต่จะต้องเต้น แสดง เอนเตอร์เทนคนดูให้ความสนุกสนานสร้างอารมณ์ร่วมกับผู้ฟัง (ข้อมูลทางบรรณานุกรมของ หอสมุดแห่งชาติ, 2551 : 20) นอกจากนี้มีนักร้องที่ผันตัวไปเป็นนักแสดงละคร โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรือเป็นพรีเซนเตอร์สินค้าโฆษณาต่างๆ โดยถูกใช้เป็นเครื่องมือเชิงพาณิชย์เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์นั้นๆ ทั้งนี้เนื่องจากนโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมบันเทิงของประเทศเกาหลีที่มุ่งเน้นการสร้างภาพลักษณ์ของดารา นักร้องที่มีหน้าตาดี และตัวเพลงที่สามารถทำให้ผู้ฟังติดหูได้ง่าย จึงทำให้นักร้องโด่งดังและไม่ได้มีบทบาทแต่เพียงแค้ภายในประเทศเท่านั้น แต่ยังทำให้นักร้องเกาหลียังเป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับในวงกว้างทั่วโลกมากขึ้นเพราะใครๆก็ชอบเพลงเกาหลี และนักร้องเกาหลี ด้วยรูปลักษณะภายนอกที่ดูดีบวกทั้งความสามารถจึงทำให้หลายๆคนใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักร้องเพิ่มมากขึ้น

จากที่กล่าวข้างต้นเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงการร้องเพลงและบทบาทของนักร้องที่มีความแตกต่างกันตามบริบทของสังคมและมีความน่าสนใจ จึงทำให้ข้าพเจ้าสนใจศึกษาการเปลี่ยนแปลงของนักร้องเกาหลีจากอดีตจนถึงปัจจุบันว่ามีการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง อย่างไร และกระบวนการ

เป็นนักร้องเกาหลีในปัจจุบันว่ามีขั้นตอนอย่างไรบ้าง ซึ่งประเด็นการศึกษาดังกล่าวข้างต้นยังไม่มีใครศึกษาเป็นที่มาของบทความวิจัยเรื่อง นักร้องเกาหลี : เส้นทางและเบื้องหลังของชีวิตการเป็นนักร้อง

2 วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของนักร้องเกาหลีจากอดีตจนถึงปัจจุบัน

2.2 เพื่อศึกษากระบวนการเป็นนักร้องเกาหลีในปัจจุบัน

3 ขอบเขตของการศึกษา

3.1 ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของนักร้องเกาหลีได้ตั้งแต่สมัยยุคสามอาณาจักรจนถึงปัจจุบัน

3.2 ศึกษากระบวนการเป็นนักร้องเกาหลีในยุคปัจจุบัน

4 วิธีดำเนินการวิจัย

4.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับดนตรี นักร้องเกาหลีตลอดจนแนวความคิดต่างๆ

4.2 เก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ บทความ ฐานข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ข่าว ทั้งข้อมูลที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

4.3 วิเคราะห์และเรียบเรียงผลการศึกษารูปแบบของบทความวิจัย

4.4 สรุปผลการศึกษา

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

5.1 ทำให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงของนักร้องเกาหลีได้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

5.2 ทำให้ทราบถึงกระบวนการเป็นนักร้องเกาหลี

5.3 ทำให้เกิดกระบวนการคิดวิเคราะห์ เรียบเรียงและจัดการความคิดอย่างเป็นระบบ

6. เอกสารและบทความที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ยึดตัวหนังสือและบทความในอินเทอร์เน็ตเป็นตัวตั้งในส่วนของเอกสารและบทความที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

6.1 กรอบแนวความคิด

6.1.1 แนวความคิดเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม

สมศักดิ์ ศรีสันติสุข (2536) เขียนหนังสือเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม กล่าวว่า ปัจจัยของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมแบ่งได้เป็น 2 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยภายใน หมายถึง ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมในสังคมซึ่งสามารถมองได้ 2 ลักษณะ คือ
 - 1.1 ปัจจัยที่แสดงอย่างเปิดเผยหรือตั้งใจกระทำการเปลี่ยนแปลง ได้แก่ กระบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม การประดิษฐ์สิ่งใหม่ๆ การวางแผนทางสังคม การกระทำของปัจเจกบุคคลสังคมเช่น ผู้นำ เป็นต้น
 - 1.2 ปัจจัยที่ไม่ได้แสดงอย่างเปิดเผยหรือตั้งใจ ได้แก่ ความตึงเครียดภายในระบบสังคมและการขาดแคลนทรัพยากร ทำให้มีผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงทางสังคมเป็นต้น
2. ปัจจัยภายนอก เป็นปัจจัยที่เกิดขึ้นภายนอกสังคม ซึ่งปัจจัยที่เห็นได้ชัดคือ
 - 2.1 การเปลี่ยนแปลงลักษณะของประชากร ได้แก่ การย้ายถิ่นฐานของประชากร ความแตกต่างขององค์ประกอบของประชากรเช่น อายุ เพศ และการศึกษา เป็นต้น
 - 2.2 การเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ได้แก่ สภาพสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ เปลี่ยนไป เช่น ภูมิอากาศตามธรรมชาติ แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด เป็นต้น
 - 2.3 กลุ่มผลกระทบจากภายนอก ได้แก่ การล่าอาณานิคม และการโจมตีจากชาติอื่น
 - 2.4 การยืมวัฒนธรรม ได้แก่ การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับชนชาติอื่น หรือการรับวัฒนธรรมอื่นมาใช้ วัฒนธรรมที่ได้รับจากการยืมทำให้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม

ส่วนผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมมีอยู่ด้วยกัน 2 ด้าน คือ

ด้านบวก คือ ก่อให้เกิดประโยชน์ เช่น มีการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ๆ มีการเปลี่ยนแปลงระบบการทำงานที่ดีขึ้น และมีการพัฒนาประเทศทำให้ประชาชนอยู่ดีกินดี เป็นต้น

ด้านลบ คือ ก่อให้เกิดปัญหา ถ้าอัตราการเปลี่ยนแปลงไม่ตรงกัน เช่น วัฒนธรรมทางวัตถุก้าวหน้ากว่าวัฒนธรรมทางจิตใจ ทำให้เกิดปัญหาทางสังคม ปัญหาของการเพิ่มประชากร ปัญหาการว่างงาน ปัญหาโสเภณี เป็นต้น

จากบทความดังกล่าวผู้วิจัยสามารถนำมาใช้อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงของนักร้องเกาหลีในวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ว่าสาเหตุมาจากทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ซึ่งปัจจัยภายในได้แก่การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ปัญหาสงครามเกาหลี เป็นต้น ส่วนปัจจัยภายนอกได้แก่การเข้ามาให้ความช่วยเหลือประเทศเกาหลีจากสหรัฐอเมริกา การรับเทคโนโลยีการผลิตต่างๆจากอเมริกา การค้าขายกับต่างประเทศ การเผยแพร่วัฒนธรรมของชาติตะวันตก ซึ่งทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่า ทั้งปัจจัยภายในและภายนอกต่างก็เป็นส่วนเสริมซึ่งกันและกันที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

สนิท สมัครการ (2538) เขียนหนังสือเรื่อง การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมกับการพัฒนาทางสังคม กล่าวว่า สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงเราอาจสรุปได้ว่าวัฒนธรรมอาจจะเปลี่ยนแปลงไปเพราะสาเหตุสำคัญ 2 ประการคือ

1. การประดิษฐ์คิดค้น ซึ่งรวมทั้งการสร้างเทคนิควิทยาการใหม่ๆด้วยเทคนิควิทยาการหรือธรรมเนียมประเพณี รวมทั้งความเชื่อใหม่ๆเมื่อได้มีการยอมรับและนำไปแพร่หลายในสังคมแล้ว ย่อมถือได้ว่าเป็นแผนการดำเนินชีวิตใหม่เกิดขึ้นและถ้าแบบแผนนั้นมีความคงทนอยู่นานมากกว่าหนึ่งชั่วอายุคนขึ้นไปก็นับว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมเกิดขึ้นแล้วอย่างแท้จริง เพราะว่าวัฒนธรรมนั้นตามปกติย่อมจะต้องมีอายุยืนยาวมากกว่าหนึ่งชั่วอายุคนขึ้นไป ทั้งนี้เพื่อให้กระบวนการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมได้มีโอกาสดำเนินไปได้
2. วัฒนธรรมอาจเปลี่ยนแปลงไปได้ด้วยการขบถหรือลอกเลียนกัน การหยิบยืมทางวัฒนธรรม หรือการลอกเลียนแบบแผนวิธีการดำเนินชีวิตมาจากวัฒนธรรมอื่นนั้นปรากฏว่าอยู่มาเสอมนั้นสังคมมนุษย์ต่างๆที่มีการติดต่อสัมพันธ์กับสังคมอื่น การติดต่อทางวัฒนธรรมอาจเกิดขึ้นได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม การติดต่อทางตรงคือการที่คนต่างวัฒนธรรมกันได้พบปะสังสรรค์และแลกเปลี่ยนความคิด ค่านิยมและพฤติกรรมต่อกัน ซึ่งอาจจะเป็นไปได้หลายรูปแบบ อาทิ การทูต การค้า การศึกษาใน

ต่างประเทศ รวมถึงการเผยแพร่ศาสนาของคณะทูตต่างๆและการอพยพเข้ามาทำมาหากินของคนต่างสังคมและวัฒนธรรม

นอกจากนี้วัฒนธรรมยังอาจติดต่อกันได้โดยผ่านสื่อต่างๆที่มีใช้ตัวบุคคล สื่อสำคัญในปัจจุบันที่เป็นตัวการทำให้วัฒนธรรมติดต่อกันได้คือสื่อสารมวลชน ซึ่งรวมทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์เป็นต้น โดยเราจะเห็นว่าการแพร่กระจายของเทคนิควิทยาการสมัยใหม่ คนตรีมวลชน แฟชั่นทรงผมและการแต่งกายต่างๆ ได้มีการแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วมาก เพราะอิทธิพลของสื่อมวลชนต่างๆซึ่งได้ปรับปรุงเทคนิควิธีการเสนอข่าวได้รวดเร็ว ทันใจและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นจนทำให้เราทราบถึงความเปลี่ยนแปลงในเหตุการณ์ต่างๆของโลกในระยะเวลาอันสั้น

อย่างไรก็ดีในเรื่องของการหิบบิซึมหรือการลอกเลียนแบบทางวัฒนธรรมนั้น เป็นที่น่าสังเกตอยู่ประการหนึ่งว่า ตามปกติแล้วคนเราจะไม่ยอมรับเอาวัฒนธรรมที่จนถึงว่ามีสถานภาพต่ำกว่าวัฒนธรรมของตน แต่มีความโน้มเอียงรับเอาแบบแผนทางวัฒนธรรมที่ตนเห็นว่ามีความสูงค่ากว่าของตนเข้า โดยวัฒนธรรมตะวันตกปัจจุบันเป็นวัฒนธรรมที่เด่นมากจึงมีการแพร่ขยายตัวเข้าไปยังวัฒนธรรมอื่นๆทั่วโลก โดยวัฒนธรรมของสังคมต่างๆทั้งในเอเชียและแอฟริกาต่างก็พยายามจะลอกเลียนแบบหรือหิบบิซึมแบบแผนการดำเนินชีวิตของคนตะวันตกในหลายๆประการมาปรับใช้ภายในแต่ละสังคมของตน มากน้อยบ้างแล้วแต่กรณี บางครั้งก็ได้มีการต่อต้านวัฒนธรรมตะวันตกเกิดขึ้น แต่การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมโดยใช้วิธีหิบบิซึมหรือลอกเลียนแบบปัจจุบันนับว่าเป็นวิธีที่แพร่หลายมากที่สุด

จากบทความนี้ผู้วิจัยสามารถนำมาใช้อธิบายถึงสาเหตุการเปลี่ยนแปลงของนักร้องตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ได้ว่าสาเหตุการเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่ของนักร้องเกาหลีนั้นมาจากวัฒนธรรมของตะวันตกโดยเฉพาะสหรัฐอเมริกาเป็นการหิบบิซึมวัฒนธรรมอื่นซึ่งเป็นปัจจัยภายนอก โดยในช่วงยุคอาณานิคม เกาหลีถูกตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่นพร้อมทั้งถูกรอบงำด้วยวัฒนธรรมญี่ปุ่น แต่ต่อมาภายหลังได้รับเอกราชเกาหลีก็เข้าสู่ช่วงภาวะสงครามเกาหลี ซึ่งเกาหลีใต้เองได้รับความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกา ซึ่งการเข้ามาของสหรัฐอเมริกานั้นก็ได้นำเอาวัฒนธรรมแบบตะวันตกเข้ามาเผยแพร่ด้วย ส่วนปัจจุบันในยุคโลกาภิวัตน์นั้นเกาหลีใต้เองยังคงรับเอาวัฒนธรรมจากตะวันตกผ่านสื่อสารมวลชนมาปรับใช้ทำให้ผลการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมเป็นแบบผสมผสาน

เช่นแนวเพลงปัจจุบันมีหลากหลายแนวมากยิ่งขึ้นที่เป็นแบบตะวันตก แต่ก็ยังมีการผสมผสานดนตรีเกาหลีเข้าไปอย่างเช่นเพลงของศิลปินวง T-ARA ที่นิยมทำเพลงดนตรีแนวผสมผสานระหว่างความเป็นเกาหลีกับความเป็นตะวันตก

เสนาะ ดิยาว (2543) เขียนบทความทางอินเทอร์เน็ตกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงว่าการเปลี่ยนแปลง คือความพยายามในการแปรเปลี่ยนจากภาพที่เป็นอยู่ไปสู่สภาพที่องค์กรพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถดำรงอยู่ได้ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของมนุษย์ที่จะเอาชนะธรรมชาติ เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งใหม่ ๆ ที่จะนำมาใช้บำรุงความสุข หรือเพื่อให้อยู่ดีกินดีมากขึ้นกว่าเดิม หรือจะเป็นความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และการลงทุนค้นคว้าวิจัยที่ทำให้เกิดสิ่งที่เป็นนวัตกรรมใหม่ ๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา เช่น การบริการข่าวสารอินเทอร์เน็ตด้วยเครือข่ายใยแก้วนำแสงที่มีประสิทธิภาพ เป็นต้น

โดยเป็นเรื่องปกติที่ต้องเกิดขึ้นกับสังคมทุกสังคม แต่อัตราที่ไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับปัจจัยภายในและภายนอกของแต่ละสังคมซึ่งแตกต่างกันออกไปอย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงทางสังคมมีทั้งการเปลี่ยนแปลงที่สมาชิกไปสู่ชีวิตที่ดีขึ้นและเลวลงบางครั้งสมาชิกจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงบางสิ่งตามการเปลี่ยนนั้นให้ทัน เพื่อให้ระบบสังคมสามารถดำรงอยู่ร่วมกันอย่างปกติและสามารถตอบสนองบางสิ่งตามการเปลี่ยนแปลงนั้นให้ทัน โดยการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมเน้นการประดิษฐ์ของสังคม ทั้งที่เป็นการประดิษฐ์ทางวัตถุ เช่น รถยนต์ ไอที และไม้ใช้วัตถุ เช่น ภาษา ศิลปะ ศีลธรรม ดนตรี การเล่นอันเป็นประเพณีต่าง ๆ รวมถึงความรู้ ความเชื่อ ค่านิยม และบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมจะมีความเกี่ยวข้องระหว่างกัน เป็นกระบวนการต่อเนื่อง เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน กระทบต่อแบบแผนการดำเนินชีวิต

จากบทความดังกล่าวผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดนี้ศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงของนักร้องให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในข้อ 1 เพราะการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา เหมือนกับนักร้องในอดีตกับปัจจุบัน ได้มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัยเพื่อเป็นการพัฒนาให้ดีขึ้น

6.1.2 แนวความคิดเรื่อง Bio-Power ของมิเชล ฟูโกต์

ธีรยุทธ์ บุญมี (2551) เขียนหนังสือเรื่องมิเชล ฟูโกต์ ได้กล่าวถึงการก่อตัวของแนวคิด ประชากร และบุคคลทำให้เกิดเทคนิควิธีอำนาจสำคัญที่สุดอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งฟูโกต์เสนอแนวคิดรวบยอดไว้เป็นการเมืองชีวะ (bio-politic) หรืออำนาจชีวะ (bio-power) ซึ่งอำนาจชีวะเป็นสิ่งจำเป็นหรือเป็นเหตุผลแห่งรัฐเป็นเป้าหมายแห่งรัฐที่จะต้องทะนุบำรุงเกื้อกูลคือการควบคุมประชาชนด้วยเป้าหมายเพื่อเพิ่มความมั่งคั่ง อายุ สุขภาพ ประสิทธิภาพในการผลิต ฯลฯ แบ่งออกเป็นสองส่วนคือ ส่วนแรกเกี่ยวข้องกับประชากรในฐานะบุคคล ซึ่งกลไกหลักคือวินัยและเรื่องเพศ กับอีกส่วนหนึ่งคือการควบคุมประชากรโดยองค์รวมเพื่อเพิ่มอายุ อัตราการเกิด ระดับสุขภาพ เป็นต้น

ทัศนะของฟูโกต์มองว่าทุกสังคมทุกยุคสมัยต้องมีเครือข่ายอำนาจอย่างใดอย่างหนึ่งมาครอบงำ การครอบงำก็คือการควบคุมมิติต่างๆ ในสังคมนั้นๆซึ่งหน่วยทางการเมืองในแต่ละยุคสมัยจะต้องควบคุมสิ่งต่างๆ มากหรือน้อยต่างกันดังต่อไปนี้คือ

1. การควบคุมคน (ร่างกาย แรงงาน การเคลื่อนที่ อพยพ เคลื่อนย้าย)
2. การควบคุมความคิด
3. การควบคุมพื้นที่
4. การควบคุมเทคโนโลยี

และยังมีการควบคุมกิจกรรมมนุษย์ซึ่งฟูโกต์แบ่งอย่างกว้างๆเป็น 4 อย่าง คือ

1. แรงงานหรือการผลิตทางเศรษฐกิจ
2. เพศ ครอบครัว หรืออีกนัยหนึ่งการผลิตซ้ำของสังคม
3. ภาษา การพูด
4. การละเล่น การบันเทิง เช่น กีฬา เทศกาล

ฟูโกต์มองว่าการลงทุนสร้างระเบียบวินัยในร่างกายคน มีความสำคัญพอๆกับการสะสมทุน และเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้สังคมสมัยใหม่ที่เป็นทุนนิยมและอุตสาหกรรมนิยมสร้างตัวเองขึ้นมาได้ ฟูโกต์มองว่าสังคมสมัยใหม่จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการจัดการต่อประชากร (ร่างกายของบุคคล) ให้มีวินัย ประสิทธิภาพ สุขภาพดี มีทักษะ ชยัน เอาการเอางาน ขอมรับกฎระเบียบ เพื่อให้เป็นแหล่งแรงงานหรือเป็นพลังการผลิตที่ดี และว่าที่จริงการเกิดสังคมนวินัยเกิดขึ้นก่อนสังคมแห่งทุน

ฟูโกต์สรุปแนวทางการทำงานของวินัยไว้ 5 ด้านด้วยกันคือ

1. วินัยทำงาน โดยผ่านร่างกายคนเป็นหลัก จุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดร่างกายที่แข็งแรง วิธีทำงานก็คือแบ่งร่างกายเป็นส่วนๆตามอวัยวะหรือระบบ เป็นหัว แขน ขา หลัง ไหล่ มีการศึกษา การตรวจสอบ จุดมุ่งหมายเพื่อควบคุมทั้งส่วนย่อยและส่วนรวมทั้งหมดของร่างกาย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในงานเฉพาะแต่ละด้าน
2. ร่างกายในฐานะตัวแทนหรือสื่อแทนของความหมาย เช่น ความกล้าของทหาร ถูกลดความสำคัญลงในยุคคลาสสิก แต่ร่างกายในฐานะส่วนที่อำนาจเชิงวินัยจะทำงานเพิ่มความสำคัญอย่างเงิบๆ ในกองทัพ โรงเรียน ร่างกายจึงเปลี่ยนฐานะจากสัญลักษณ์มาเป็นสัญลักษณ์
3. วิธีการแบบจุลภาคของอำนาจยังทำงานในมิติของเวลา ฟุโกต์ชี้ว่าถ้าอำนาจจะทำงานเหนือร่างกายอย่างได้ผล จะต้องมีการควบคุมเชิงเวลา คือการให้ร่างกายยอมต่อการควบคุมต่อเนื่องตลอดเวลา ไม่ใช่เป็นช่วงๆ ไม่ใช่เป็นช่วงๆ จึงจะต้องมีการจัดการเรื่องมาตรฐานของการทำงานและประสิทธิภาพ ซึ่งบังคับใช้อย่างมีกฎเกณฑ์อย่างต่อเนื่อง
4. การควบคุมทะเลหรือพื้นที่ที่เป็นมิติที่สำคัญยิ่งของวินัย วินัยทำงานโดยการควบคุมร่างกายบนพื้นที่ จึงต้องการควบคุมพื้นที่ปิดที่เฉพาะเจาะจง เช่น โรงเรียน ค่ายทหาร โรงงาน คุก เป็นต้น มีการแบ่งพื้นที่เป็นส่วนๆหรือตาราง ซึ่งจะมีการกระจายร่างกายคนไปตามส่วนต่างๆ อย่างมีระเบียบแบบแผน
5. การจัดการควบคุมพื้นที่และร่างกายดังกล่าวยังเปิดทางให้มีการตรวจตรา การสังเกต หรือเพ่งมอง เพื่อประเมิน เปรียบเทียบ เชื่อมโยงความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง เพื่อประสิทธิภาพการในการควบคุม และการผลิต รวมทั้งเพื่อกำจัดความขี้เกียจ การบ่อนทำลาย การเจ็บป่วย ฯลฯ

ผู้วิจัยได้ใช้แนวความคิดเรื่องอำนาจของฟุโกต์ในการศึกษากระบวนการเป็นนักร้องเกาหลี เพื่อสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ทั้งนี้การเป็นนักร้องก็มีอำนาจต่อแฟนคลับอย่างเช่นไม่ว่าตัวนักร้องจะทำอะไร บริโภคสินค้าอะไรก็มีอิทธิพลต่อแฟนคลับให้กระทำตาม แต่ในทางเดียวกันแฟนคลับเองก็มีอำนาจต่อนักร้อง เพราะถ้าแฟนคลับไม่สนับสนุนนักร้อง นักร้องก็ไม่สามารถอยู่ได้อำนาจจึงมีอยู่ทุกแห่งของสังคม นอกจากนี้กระบวนการเป็นนักร้องจะต้องผ่านการฝึกฝน การฝึกด้านทักษะต่างๆ โดยมีบริษัทต้นสังกัดเป็นผู้มีอำนาจในการควบคุมตัวศิลปินให้ประพฤติตนตามกฎระเบียบที่วางไว้ เพื่อที่จะได้เป็นศิลปินในอนาคต อย่างเช่นรายการอะคาเดมี่แฟนตาเซีย

6.1.3 แนวความคิดเรื่องการสร้างภาพลักษณ์

เจอร์ลด์ ดี แบรีแมน (2549) เขียนหนังสือเรื่องเบื้องหลังหน้าฉาก ได้กล่าวถึงกระบวนการสร้างภาพลักษณ์ว่าเป็นความพยายามของมนุษย์ในการควบคุมผู้อื่น เพราะภาพลักษณ์คือสิ่งที่กำหนดว่าแต่ละฝ่ายควรจะปฏิบัติตัวต่อกันอย่างไร ถ้ายังต้องการรักษาภาพลักษณ์นั้นอยู่เราก็ต้องทำในสิ่งที่เราอ้างว่าเราเป็นและต้องเล่นตามบทที่เหมาะสมกับภาพลักษณ์นั้นๆ และการสร้างภาพพจน์เป็นลักษณะหนึ่งของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ทุกประเภทและเป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการปฏิสัมพันธ์ที่ต่อเนื่อง ความเข้าใจธรรมชาติของการสร้างภาพพจน์ และการแสดงออกที่เป็นผลของมันเป็นที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษาคติพันธุ์วรรณนาอย่างมีประสิทธิภาพ วิธีการของงานสนามจะต้องสามารถเปิดเผยทั้งการแสดงที่จัดไว้ให้ผู้สังเกตการณ์ชมและยังต้องสามารถตีแผ่ให้เห็นลักษณะของการลงทุน ลงแรงที่ใช้จัดเตรียมการแสดง ตลอดถึงสถานการณ์หลังจากที่การแสดงนั้นปกปิดไว้ด้วย

ผู้วิจัยได้ใช้แนวความคิดเรื่องภาพลักษณ์ในการศึกษาคติพันธุ์วรรณนาครั้งนี้ เนื่องจากการเป็นนักร้องก็ต้องปฏิบัติตามตามภาพลักษณ์ของตนเองเป็นการทำตามหน้าที่บทบาทที่เหมาะสม แม้ในความเป็นจริงแล้วเบื้องหลังกับเบื้องหน้าอาจแตกต่างกันอย่างมาก แต่นักร้องก็ยังคงต้องรักษาภาพลักษณ์นั้นไว้เสมอเพื่อเป็นการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและต้องปกปิดเบื้องหลังจากตัวคนที่แท้จริงของตนเองด้วยเช่นกัน

6.2 บททวามวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.2.1 การเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับดนตรีและอาชีพนักร้อง

ศุติมาน (นฤมล) วงศ์สุภาพ (2531) เขียนหนังสือเรื่อง นางงามผู้กระจก การศึกษากระบวนการกลายเป็นหมอนวดไทย พุถึงการได้สถานภาพเป็นหมอนวดนั้นเป็นสถานภาพที่ไม่ใช่สถานภาพที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด แต่เป็นสภาพที่ได้มาภายหลังซึ่งต้องอาศัยการเรียนรู้บทบาทตามสถานภาพนั้น การได้รับสถานภาพหนึ่งๆจึงต้องผ่านขั้นตอนเพื่อเรียนรู้ถึงบทบาทตามสถานภาพที่ตนได้รับ จากการศึกษาพบว่ามีขั้นตอนการได้รับสถานภาพหมอนวดตามข้อกำหนดของสถานบริการดังนี้คือ การสมัครงาน การฝึกกวด การขึ้นทะเบียนประวัติ การลงงาน

การสมัครเข้าเป็นพนักงานนวดต้องผ่านฝ่ายบุคคลเหมือนอาชีพต่างๆไปในสังคม แต่การสมัครจะต้องผ่านการยอมรับจากมาตามก่อน มาตามจะเป็นผู้รับสมัครพนักงานใหม่ด้วยตัวเองก่อนส่งเข้าฝ่ายบุคคล และแบ่งประเภทของผู้หญิงที่ทำงานนี้เป็นเด็กใหม่ กับเด็กเคยงาน ในกลุ่มของผู้หญิงที่ก้าวเข้ามาสู่โลกของการค้าประเวณี คือ ทุกๆคนมีบุคคลที่ชักนำ ชักชวนมาเข้าสู่อาชีพทั้งสิ้น

การฝึกนวดเพื่อให้เป็นหมอนวดเต็มตัวนั้น ความสามารถในการนวดคือสิ่งที่ทำให้หมอนวดแตกต่างไปจากหญิงตามโรงแรม ทุกคนต้องผ่านการฝึกขั้นตอนนี้เป็นเวลาสามวัน และเสียค่าฝึกจำนวนสามร้อยบาท โดยที่มาตามในฐาณะครูฝึกจะเป็นผู้สัมภาษณ์ประวัติการทำงานคร่าวๆแล้วให้ลองนวดดู ถ้านวดได้แล้วก็จะให้ลงงานเลย

การขึ้นทะเบียนประวัตินั้นหลังจากฝึกนวดแล้ว มาตามจะให้เด็กไปขอรับเบอร์ซึ่งเป็นตัวแทนของตนเองที่ฝ่ายบุคคล โดยเด็กจะต้องนำรูปมาให้ 6 ใบและมีบัตรประชาชนมาเป็นหลักฐานตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 เพื่อป้องกันไม่ให้บริษัทมีปัญหาพื้นผิจากข้อหาค้าประเวณี

การลงงาน คือ การเสร็จสิ้นการฝึกนวดไปสู่การปฏิบัติงานจริง โดยพนักงานใหม่จะต้องผ่านขั้นตอนในการฝึกนวด ได้เบอร์ซึ่งใช้แทนตำแหน่งของตนเองในสถานบริการ และเข้าไปอยู่ในตู้เพื่อปฏิบัติงานเหมือนหมอนวดคนอื่นๆ

ผู้วิจัยได้ใช้แนวทางจากหนังสือเล่มนี้มาใช้ในงานวิจัยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพราะกระบวนการเป็นโสเภณีมีหลายขั้นตอนเหมือนกับกระบวนการเป็นนักร้อง ที่จะต้องเรียนรู้ฝึกฝนขั้นตอนต่างๆจนชำนาญและให้ความบันเทิงแก่ผู้มาใช้บริการ

พอมพะนอ (2542) เขียนหนังสือเรื่อง ว่าแต่...กว่าจะเป็นศิลปิน กล่าวไว้ว่าศิลปิน สำหรับคนไทยก็หมายถึงพวกต๋นกินรำกิน เป็นคำพูดในทำนองที่ดูแคลนว่าไม่มีศักดิ์ศรี พวกไส้แห้ง แต่ศิลปินในวันนี้ดูเหมือนจะมีอยู่ความหมายเดียวกันก็คือนักร้องที่คนรุ่นเก่าจะมาดูแคลนไม่ได้ง่ายๆ เพราะรายได้แต่ละวันของพวกเขาถือว่ามีอย่างมากมาย ทั้งยังเป็นที่ยู้งัก เป็นแบบอย่างของวัยรุ่นทั่วประเทศ ไปไหนก็มีเสียงกรี๊ดต้อนรับนำปลาบปลั้ม นำหลงไหล ซึ่งหลายครั้งยังชวนให้หลงผิดอีกต่างหาก ความสำเร็จในฐาณะศิลปินของคนบางคนเป็นเหมือนภาพมายาที่ถูกสร้างขึ้นจากกระบวนการผลิตในระบบทุนนิยม ที่มองว่าศิลปินคือสินค้า นั่นหมายถึงว่า ถ้าถูกใจผู้บริโภคก็สามารถอยู่ได้นาน ถ้าไม่ถูกใจก็ไปเร็ว และโลกเราปัจจุบันนี้เรามันจะพบเห็นศิลปินในประเภทหลังๆอยู่บ่อยๆนั่นคือไปเร็ว เหตุการณ์อย่างนี้คงไม่ใช่เรื่องแปลกเท่าไร เพราะวันพรุ่งนี้ก็จะมึศิลปินหน้าใหม่ๆเข้ามาแทนที่อยู่เสมอ แต่กับศิลปินช่วงสั้นที่กำลังจะถูกลืมนั้น เขาและเธอจะทำอย่างไรกับชื่อเสียงที่ไหลมาเหมือนน้ำป่าแล้วเหือดหาย เพราะผลของการสลักชื่อเสียงแบบตั้งตัวไม่ทันนั้น มันพัดพาเอาความเชื่อมั่นในตัวเอง ความศดใสในวัยเยาว์ให้ห่างหายไป แต่ไม่ว่าอย่างไร ทุกวันนี้ก็จะมึศิลปินหน้าใหม่ๆทยอยขึ้นมาให้เราจดจำกันอยู่ทุกวัน กว่าที่เขาและเธอจะขึ้นมายืนอยู่แถวหน้า มาเป็นศิลปินของประชาชนนั้น เบื้องหน้าเบื้องหลังเป็นสิ่งที่ยากมากกว่าเบื้องหน้าเสียอีก

เพราะกรเป็นศิลปินคือการที่คนหมู่มากทั้งเบื้องหน้า เบื้องหลังช่วยกันคิด ช่วยกันสร้าง ช่วยกันผลักดันให้สิ่งที่ตนทำประสบความสำเร็จไปได้ด้วยดี

นอกจากนี้เขาพูดถึงกระบวนการสร้างศิลปินโดยเน้นไปที่เบื้องหลังว่าสิ่งแรกที่ต้องทำคือ สร้างคอนเซ็ปต์ (Concept) โดยทีมงานโปรดิวเซอร์ (Producer) คอนเซ็ปต์จะเกิดจากตัวนักร้อง บุคลิก ท่าทาง อุปนิสัย รสนิยม ประวัติการศึกษา ชีวิตที่ผ่านมาตกระกำลำบาก ฝ่าลมฝ่าฝนมาก็ร้อน ก็หนาวถึงจะมาเอาดีทางด้านนี้ ตลอดจนถึงความนิยมในท้องตลาด การจะมาเป็นศิลปินต้องมีที่มาที่ไปถึงจะดัง เมื่อโปรดิวเซอร์มีความเข้าใจตรงกันกับผู้ทรงคุณวุฒิในการคัดเลือกศิลปินแล้ว ก็จะแจกจ่ายงานให้กับคนเขียนทำนอง คนเขียนเนื้อร้อง คนเรียบเรียงเสียงประสานไปทำหน้าที่ของตนเอง เมื่อได้เพลงมาแล้วก็ต้องนำเข้าห้องอัด ห้องอัดเป็นค่ายออกมาจากห้องอัดเสียง เอาไว้ใช้อัดเสียงเพลง ให้นักกร้องร้องเพลงเป็นขั้นตอนแห่งการเป็นศิลปินในอนาคต

ต่อมา ครีเอทีฟ (Creative) จะเป็นคนควบคุมดูแล ปลูกปั้น เพิ่มเติมเสริมแต่งให้กับศิลปิน ให้ดูดี เป็นกลุ่มคนที่คอยรับหน้าที่ต่อจากโปรดิวเซอร์ตอนเพลงใกล้เสร็จ เริ่มกระบวนการตั้งแต่ ศรีษะจรดปลายเท้า ให้กลายเป็นภาพทั้งภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว และภาพประทับใจจนถึงช่วงโปรโมท หลังจากนั้นเมื่อได้บุคลิก ได้เพลง ก็ถึงขั้นตอนการถ่ายทำ Music Video หรือภาพประกอบเพลงเพื่อให้นักสามารถฟังเพลงและจดจำใบหน้าเนื้อร้อง หรือเรื่องราวในบทเพลงๆนั้นได้ จะมีแผนกประชาสัมพันธ์ตัวศิลปิน โดยเฉพาะให้เป็นที่รู้จักมากขึ้นทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต และเมื่อเป็นที่รู้จักมีชื่อเสียงในคนหมู่มาก ก็จะต้องมีผู้จัดการส่วนตัวคอยจัดตารางเวลา ตารางการใช้ชีวิต ควบคุมรายรับ รายจ่ายไปในตัว ถ้าศิลปินคนๆนั้นมีชื่อเสียงมากๆ ก็จะมีโอกาสได้จัดคอนเสิร์ตเป็นของตัวเองด้วยเช่นกัน

จากบทความดังกล่าวผู้วิจัยสามารถนำมาใช้กับวัตถุประสงค์ในข้อที่2 กระบวนการเป็นนักร้องได้ว่า นักร้องเกาหลีก็ต้องผ่านกระบวนการที่มีคนผลิตเพลง เขียนเพลง แต่งเพลง พัฒนาบุคลิกภาพ เข้าห้องอัด ถ่ายทำมิวสิกวิดีโอ ตลอดจนถึงกลายเป็นนักร้องที่มีชื่อเสียง แต่ถึงกระนั้นก็ตาม เมื่อมีดาวรุ่ง ก็ต้องมีดาวร่วงเป็นไปตามกาลเวลา หรือถ้าเพลงไม่ประสบความสำเร็จ ประชาชนไม่นิยมชื่นชอบ ศิลปินก็อาจขายไม่ออกและหายไปได้เช่นกัน

สมบูรณ อิชยาวารกุล (2551) เขียนหนังสือเรื่อง ปั้นน้องรักให้เป็นนักร้อง กล่าวไว้ว่า เพลงเป็นบทกวีที่มีชีวิต ทำให้อารมณ์คล้อยตามไปกับท่วงทำนอง ไม่ว่าจะเป็ดยุคใด สมัยไหน อาชีพนักร้องจึงเป็นมากกว่าการเป็นนักร้อง หลายคนเลือกนักร้องเป็นไอดอลในดวงใจ เลือกเป็นต้นแบบในการร้องเพลง นักร้องบางคนกลายเป็นตำนาน เป็นตัวแทนความคลาสสิกของยุคสมัย ที่สำคัญเป็นอาชีพที่ใครต่อใครใฝ่ฝัน แต่การจะเป็นนักร้องนั้นไม่ได้ง่ายเลย

ปัจจุบันมีเวทีประกวดสำหรับคนมีฝันมากมาย ทั้งเพลงลูกทุ่ง เพลงป๊อป เพลงสากล บางเวทีผู้สมัครต้องฝ่าด่านหินมากมาย คำวิจารณ์ที่อาจจะคายหู ต้องฝึกฝนอย่างหนักเพื่อให้ตนเองไปถึงเป้าหมายว่าสักวันจะต้องเป็นนักร้องให้ได้ ไม่ว่าจะอะไรก็ตาม ก่อนอื่น การเป็นนักร้องจะต้องเกิดจากความรักที่จะร้องเพลงอย่างแท้จริง หลายคนอยากเป็นนักร้องเพราะเพื่อเป็นศิลปินที่มีชื่อเสียง เงินทอง มีแฟนคลับมากมาย จนลืมไปว่าแท้จริงอาชีพนักร้องคือการร้องเพลงที่ไพเราะแก่ผู้ฟัง ดังนั้นคนที่อยากเป็นนักร้องจริงๆจึงควรมีพื้นฐานจากความรักในการร้องเพลง การเรียนรู้การร้องเพลงอยู่ตลอดเวลา จึงจะทำให้อาชีพนักร้องสามารถอยู่ได้นานและอยู่ทน เหมือนกับนักร้องคุณภาพหลายๆคนของโลกที่ไม่่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน ก็ยังมีคนฟังเพลงอยู่เสมอ

ว่ากันว่ากว่าจะเป็นนักร้องที่ดีได้นั้นต้องมาจากการเป็นผู้ฟังที่ดีก่อน มีหูดี ฟังโน้ตไม่ผิดเพี้ยนทำให้ร้องเพลงไม่เพี้ยน และคนที่จะเป็นนักร้องที่ดีได้ต้องสามารถร้องเพลงได้หลากหลายแนว ทั้งป๊อป ร็อค ลูกทุ่ง ลูกกรุง คลาสสิก แจ๊ส ฮิปฮอป เป็นต้น เรียกว่ามีเพลงสไตล์ไหนในโลกนี้ต้องหัดฟังให้หมด และการที่มีเนื้อเสียงที่ดีอย่างเดียวไม่เพียงพอต่อการเป็นนักร้อง ต้องยอมรับว่าคนที่เข้าสู่วงการเพลงเป็นนักร้องของประชาชนต้องมีคุณสมบัติมากกว่านั้น ไม่ว่าจะเป็บบุคลิกภาพที่เหมาะสมกับความเป็นศิลปินบนเวที การเป็นนักเอนเตอร์เทนที่ดี สามารถสื่ออารมณ์เพลงให้กับคนฟังได้ และที่สำคัญรูปร่างหน้าตามีส่วนมากๆในเรื่องของโอกาสที่จะเป็นนักร้อง และจะต้องหมั่นฝึกซ้อมที่เกิดจากความพากเพียร นักร้องที่ดีมีคุณภาพจะต้องผ่านการฝึกทักษะ ฝึกซ้อมการร้องเพลงทุกวัน เก็บเอาเทคนิคการร้องจากครุมาใช้ ถึงจะได้เป็นนักร้องเสียงดีที่มีคุณภาพ ร้องดีหรือไม่คนตัดสินคือผู้ฟัง อยู่ได้นาน อยู่ทน จะเป็นนักร้องตัวจริงหรือไม่ขึ้นอยู่กับตัวเองเป็นผู้กำหนด

จากบทความข้างต้นผู้วิจัยนำมาใช้กับวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ในเรื่องของกระบวนการเป็นนักร้อง การเป็นนักร้องนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายที่ใครก็จะเป็นได้ จะต้องมีความที่ดี เสียงดี มีประสานสัมผัสเสียงที่ดี และต้องมีความขยันหมั่นเพียรในการฝึกซ้อม ทั้งนี้ไม่เพียงแต่พรสวรรค์ในการจะเป็น จะต้องมีความพรแสวงด้วยเช่นกัน ถึงจะเป็นสิ่งคู่คอยผลักดันให้ประสบความสำเร็จในอาชีพนักร้อง

สุวรรณา เกรียงไกรเพ็ชร และคณะ (2553) ได้เขียนหนังสือรวมบทความและบทเสวนาจากการประชุมประจำปี ครั้งที่ 8 เรื่อง ผู้คน คนตรี ชีวิต เล่ม 2 เสียงของประเทศไทย กล่าวไว้ว่า รายการปฏิบัติการล่าฝัน อะคาเดมีแฟนเดซี เริ่มต้นจากการตระเวนคัดเลือกเยาวชนจากทั่วทุกภูมิภาคของประเทศไทยให้เหลือ 50 คน แล้วให้มีการแสดงโชว์ในรอบคัดเลือกที่เข้มข้นขึ้น นำไปสู่ผู้เข้ารอบ 12 คนสุดท้าย ซึ่งจะมาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในบ้านที่เปรียบเสมือนโรงเรียนประจำที่มีการจัดสอน การใช้เสียงร้องและการแปลความหมายของเพลง ทักษะทางการแสดง การเต้น รวมไปถึงทักษะต่างๆที่จำเป็นในการแสดงออกบนเวที ซึ่งในแต่ละสัปดาห์ผู้เข้าแข่งขันจะได้รับโจทย์เพลงเพื่อขึ้นไปร้อง

เพลงในคืนวันเสาร์ โดยแต่ละสัปดาห์ผู้เข้าแข่งขันที่ได้รับคะแนนนิยมผ่านระบบส่งข้อความสั้น (sms) ทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่เป็นจำนวนน้อยที่สุดก็จะต้องถูกรอออกจากบ้านไป

ความพิเศษของรายการนี้อยู่ที่การถ่ายทอดสดตลอด 24 ชั่วโมง เป็นเวลาตลอดทั้ง 9-13 สัปดาห์ของการแข่งขัน ทำให้ผู้ชมสามารถมองชีวิตจริงของนักร้องแต่ละคนได้ตลอดเวลาผ่านกล้องวงจรปิดกว่า 70 ตัวที่ทีมงานนำไปติดตั้งไว้ในบริเวณต่างๆของบ้าน โดยไม่มีการตัดต่อ มีเพียงเลือกมุมกล้องที่นำมาออกอากาศเท่านั้น และการให้สิทธิ์ขาดแก่ผู้ชมในการลงคะแนนเสียงอันเป็นการตัดสินใจตัดสินอนาคตของผู้เข้าแข่งขันผ่านการส่งข้อความสั้น รายการปฏิบัติการล่าฝันจึงเป็นการพลิกบทบาทผู้ชมจากเดิมที่ต้องเป็นฝ่ายยอมรับผลการตัดสินในการแข่งขันต่างๆ ให้กลายมาเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในการตัดสินชะตากรรมของผู้เข้าแข่งขันแต่ละคนได้ในทุกๆสัปดาห์

จากบทความดังกล่าวผู้วิจัยสามารถนำมาใช้อธิบายกระบวนการเป็นนักร้องตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ได้เพราะว่าปัจจุบันมีเวทีประกวดต่างๆมากมายเพื่อให้ผู้เข้าแข่งขันได้มีโอกาสแสดงความสามารถในด้านารร้องเพลง และถ้าชนะก็มีโอกาสที่จะได้เป็นศิลปินเต็มตัว แต่การที่จะเข้ามาประกวดนั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเสียทีเดียว และด้วยรูปแบบรายการใหม่ๆ ทำให้ประชาชนทุกคนสามารถมีส่วนตัดสินใจในการโหวตผู้เข้าแข่งขันที่ตนชื่นชอบให้ชนะ เป็นการท้าทายการรับรู้ร่วมแบบเดิมๆและทำให้ผู้ชมสามารถรับรู้ถึงอำนาจในมือของตน แม้ว่าจะเป็นเพียงอำนาจในเชิงวัตถุประสงค์ ใช้ชื่อผลการแข่งขันก็ตาม และการที่ผู้เข้าแข่งขันต้องเข้าไปอยู่ในบ้านโดยมีกล้องวงจรปิดคอยดูตลอดเวลา 24 ชั่วโมงก็เป็นเหมือนอำนาจในการควบคุมของบริษัทที่ต้องการทำให้ผู้เข้าประกวดกลายเป็นสินค้า ยังมีประชาชนโหวตให้ผู้เข้าแข่งขันมากเท่าไร บริษัทยิ่งได้เงินมากเท่านั้น

6.3 ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศเกาหลีและดนตรี นักร้องเกาหลี

สำนักงานภาคโพ้นทะเลร่วมกับคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2536) กล่าวว่า ดนตรีประจำชาติของเกาหลีแบ่งออกเป็นสองประเภทคือ ซงอ๊ก และมินซงอ๊ก ดนตรีซงอ๊กได้แก่ดนตรีที่เริ่มใช้ในพิธีหลวงเช่นพิธีบวงสรวง บรรเลงให้คนในราชสำนักและคนในงานเลี้ยงฟัง ส่วนดนตรีมินซงอ๊กเป็นดนตรีพื้นเมืองหรือดนตรีของสามัญชน ประกอบด้วยเพลงในพิธีกรรมเกี่ยวกับผีและพุทธศาสนา

ส่วนดนตรีตะวันตกปรากฏครั้งแรกในเพลงสวดของคริสต์ศาสนาแล้วแพร่ไปอย่างรวดเร็วในหมู่ชาวเมืองและสังคมของปัญญาชน เพลงโบนซอนฮวาโดยนักประพันธ์ ฮองนันพา นับเป็นงานดนตรีชิ้นแรกในประวัติศาสตร์การดนตรีซึ่งแต่งตามแบบตะวันตกเกาหลีที่ได้รับความนิยมอย่างมากมา การมีเพลงนี้ทำให้วงการดนตรีเกาหลีเบนออกจากอิทธิพลของดนตรีแบบเก่าเรื่อยๆ

ในส่วนของหนังสือจากสำนักงานภาคโพ้นทะเลร่วมกับคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสำนักงานข่าวสารเกาหลีนั้น ผู้วิจัยได้นำเนื้อหามาใช้กับวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ที่กล่าวถึงข้อมูลของคนตรีเกาหลีและการร้องเพลงในอดีตว่าเป็นอย่างไร แล้วมีความสำคัญอย่างไร เพื่อใช้ในการอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

คุณฉวี พนมยงค์ บุญทัศนกุล (2539) เขียนหนังสือเรื่อง ลมหายใจ...คนตรี...ชีวิต กล่าวถึงคนตรีว่าเป็นสิ่งที่มีความผูกพันกับชีวิตมนุษย์ตั้งแต่แรกเกิด มารดาร้องเพลงกล่อมลูก จนกระทั่งมนุษย์เจริญเติบโตขึ้น กิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการทำงาน การกีฬาและพิธีกรรมต่างๆ ล้วนมีความสัมพันธ์กับคนตรีทั้งสิ้น แม้กระทั่งสุดท้ายแห่งชีวิต คนตรีก็ยังมีบทบาทสำคัญเช่นในบางศาสนา มีการขับร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าและส่งวิญญาณผู้วายชนม์ หรือการปฏิบัติเป็นธรรมเนียมของผู้คนที่มักจะบรรเลงเพลงในงานศพ

คนตรีมีบทบาทสำคัญต่อผู้คนในสังคม คนตรีมิใช่เป็นเพียงความพอใจอันเป็นส่วนเกินที่มนุษย์แสวงหา เพื่อตกแต่งชีวิตให้วิจิตรและมีสีสันและคนตรีมิได้มีไว้เพียงเพื่อความสวยงามความไพเราะในแง่ของเสียงเท่านั้นแต่คนตรีมีบทบาทที่แน่นอนและสำคัญในชีวิตประจำวันที่ทำเป็นประจำต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ อย่างเช่นการฟังวิทยุ ฟังเพลงเพื่อความผ่อนคลาย ฟังเพลงจากโทรทัศน์ เป็นต้น

นอกจากนี้ คุณฉวี พนมยงค์ บุญทัศนกุล ยังได้กล่าวถึงต้นกำเนิดของคนตรินั้นเกิดขึ้นจากการที่มนุษย์พยายามร้องเพลง ร้องเลียนแบบเสียงสัตว์ต่างๆรวมทั้งนกนานาชนิดเพื่อจุดประสงค์ในการล่า จุดนี้เองทำให้หนักล่าสัตว์เหล่านั้นเรียนรู้ที่จะทำเสียงจากการเป่าหรือหวีดเสียง ผีวเสียงจากเขา สัตว์ กระดุกสัตว์ หรือปล้องไม้ไผ่เกิดเป็นนกหวีดอย่างง่ายซึ่งก็นับได้ว่าเป็นเครื่องดนตรีชิ้นแรกของมนุษย์ โดยต่อมาเมื่อวิถีชีวิตมนุษย์พัฒนามีระบบระเบียบที่แน่นอนยิ่งขึ้น มนุษย์ก็พบว่าคนตรีสามารถใช้ในการประกอบกิจกรรมต่างๆได้แก่

1. การกล่อมเด็กด้วยคนตรี นานเท่าานมาแล้วมนุษย์รู้ดีว่าวิธีที่ดีที่สุดในการชักจูงให้เด็กเล็กๆนอนหลับนั่นก็คือการขับกล่อมด้วยเสียงเพลงที่ร้องสงบและอ่อนโยน อาจกล่าวได้ว่าเพลงกล่อมเด็กเป็นคนตรีที่แสดงอารมณ์อันลึกซึ้งของมนุษย์ได้ดีที่สุดลักษณะหนึ่งที่มนุษย์จะสร้างสรรค์ขึ้นมาได้
2. การนำคนตรีมาประกอบการทำงาน ใช้เสียงเพลงประกอบการทำงานบางอย่าง การหว่านพืช การเกี่ยวเกี่ยวพืชผล การขนย้ายของขนาดใหญ่ที่ต้องใช้คนหมู่มาก การทำงานร้องเพลง ไปก็ทำให้การออกแรงเป็นไปอย่างพร้อมเพรียงและให้งานเหล่านั้นลดความน่าเบื่อลงได้

3. การนำดนตรีมาใช้ในการสื่อสาร มนุษย์เราใช้เครื่องดนตรีประเภทเคาะ เช่น ระฆัง กลอง เป็นเครื่องดนตรีในการสื่อสารเพื่อการต่างๆเช่น สื่อสารเพื่อป้องกันภัย เพื่อบอก โมงยาม และเพื่อส่งข้อความสัญญาณต่างๆเวลาฉุกเฉิน
4. การนำดนตรีมาเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทหาร ในสมัยก่อนเราส่งข้อความหรือคำสั่งใน ระยะทางไกลๆด้วยสัญญาณจากแตร เพลงปลุกใจใช้ประกอบการเดินทางไกลของ กองทัพ หรือแม้แต่การใช้ชีวิตที่ต้องมีระเบียบวินัยเช่น การใช้แตรปลุก และแตรนอน ในค่ายทหาร
5. การนำดนตรีมาใช้ประกอบพิธีการ ในแอฟริกาชนเผ่าหลายเผ่าใช้กลองเป็นเครื่อง ดนตรีศักดิ์สิทธิ์ เป็นสัญลักษณ์แห่งความยิ่งใหญ่และสูงศักดิ์ ในบางประเทศก็จะใช้ ดนตรี นักร้องมาร้องเพลงประกอบพิธีกรรมต่างๆเช่นงานศพ หรืองานพระราชพิธี ต่างๆสำคัญภายในพระราชวังเพื่อเป็นสิ่งบันเทิงแก่ชนชั้นสูง ชุนนาง และ พระมหากษัตริย์
6. การนำดนตรีมาใช้ประกอบการแข่งขันกีฬา ก็เป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายเช่นเดียวกัน ปัจจุบันมีการประพันธ์เพลงขึ้นเพื่อใช้ในการแข่งขันกีฬาระดับโลกเช่นกีฬาโอลิมปิก
7. การนำดนตรีมาใช้ประกอบพิธีบูชาทางศาสนา ในศาสนาโรมันคาทอลิกนั้นเพลงสวด มนต์มีบทบาทสำคัญต่อพิธีการทางศาสนา ส่วนลัทธิฮินดูพระกฤษณะทรงขลุ่ยเพื่อ ความมกงามของพิชพันธุ์
8. การใช้ดนตรีเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เมื่อเสร็จภาระจากงานประจำวันมนุษย์เราก็ยังใช้ ดนตรีเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ
9. ในวาระสุดท้ายของชีวิต ดนตรีก็เข้ามามีบทบาทสำคัญพอสมควร จะเป็นพิธีงานศพใน หลายๆศาสนาเช่น โรมันคาทอลิก หรือ โปรเตสแตนต์ ก็มีการขับร้องเพลงสรรเสริญ พระผู้เป็นเจ้า และสวดส่งวิญญาณผู้วายชนม์ในลัทธิเต๋า พิธีงูเต็กในงานศพก็ใช้บท เพลงเป็นบทสวดสำหรับนักบวช

จากหนังสือเล่มเดียวกันของคุณฎี พนมยงค์ บุญทศนกุล (2539) ยังได้กล่าวถึงการประกวด ร้องเพลงต่างๆว่าเป็นการพัฒนาให้นักร้องให้มีมาตรฐาน และเพื่อยกระดับค่านิยมของเยาวชนและ ประชาชนที่มีต่ออาชีพนักร้อง มากกว่าจะจัดเพื่อส่งเสริมประ โยชน์ทางการค้าหรือ โฆษณา แต่ทั้งนี้ การประกวดร้องเพลงเวทีต่างๆก็มีทั้งข้อดีและข้อเสียต่อผู้เข้าประกวดเช่นกัน ในส่วนด้านดีที่อาจจะ เกิดขึ้น คือ

1. เป็นสื่อในการกระตุ้นให้เยาวชนได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และมีงานอดิเรกในเชิงสร้างสรรค์
2. เยาวชนได้ฝึกฝนความรู้ความสามารถทางด้านทักษะการขับร้องและการแสดงต่อหน้าสาธารณชน กระตุ้นความสามารถในการขับร้องให้พัฒนาได้อย่างรวดเร็วในระยะเวลาอันสั้น
3. เป็นการยกระดับความสามารถในการขับร้องเพลงประเภทต่างๆให้สูงขึ้น
4. ทำให้เยาวชนต้องเอาใจใส่ในการฝึกซ้อม มีความอดทนขยันหมั่นเพียรและรู้จักรักษาระเบียบวินัย
5. เสริมสร้างมิตรภาพระหว่างเยาวชนที่มาจากต่างสถาบันได้มีโอกาสรู้จักกัน แลกเปลี่ยนความรู้ความสามารถซึ่งกันและกัน มิตรภาพที่ดีจะก่อให้เกิดการสร้างสรรค์ที่ดีในอนาคต ช่วยให้เยาวชนเติบโตเป็นบุคคลที่มีคุณภาพ
6. พัฒนาน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้รู้ชนะ ยอมรับสภาพความสมหวังและผิดหวัง และเรียนรู้ที่จะนำความรู้สึกไม่สมหวังนั้นกลับมาเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดพลังในการพัฒนาตนเองให้ได้ดียิ่งขึ้น

ในส่วนด้านลบที่อาจเกิดขึ้นคือ

1. ถ้าผู้เข้าประกวดไม่เข้าใจถึงแก่นแท้ของการประกวด ขาดความมีน้ำใจนักกีฬาอาจทำให้เกิดความชิงดีชิงเด่น หรืออิจฉาริษยากันได้
2. เมื่อผู้ชนะเลิกไม่ได้มีเพียงแค่นคนเดียว “ผู้แพ้” อาจเกิดอาการความรู้สึกที่ถ้อยทอด หมดอ้ายตายอยาก หมดกำลังใจที่จะบากบั่นสู้ต่อไป
3. หมดมุ่นกับการฝึกซ้อมมากเกินไป จนไม่สามารถแบ่งยกเวลาเรื่องเรียน หรือเรื่องส่วนตัว ทำให้เสียการเรียน เสียงาน
4. มองแค่เปลือกนอกของการแข่งขันประกวด ให้ความสำคัญทางรูปแบบมากกว่าสาระ เช่น ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยกับเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ทำให้หมด เปลืองเงินทองโดยใช้เหตุ บางรายอาจสร้างหนี้สินให้กับตัวเองด้วย

จากบทความดังกล่าวผู้วิจัยสามารถนำมาใช้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทั้งในข้อที่1และ2ได้
 ในส่วนของการเปลี่ยนแปลงของนักร้อง เราต้องดูว่าในอดีตมีการนำดนตรีมาใช้อย่างไรบ้าง คนตรี

มีที่มาอย่างไร และการขับร้องดนตรีมีไว้เพื่ออะไร มนุษย์เราใช้ดนตรีเพื่อสื่ออารมณ์ต่างๆแห่งความเป็นมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นอารมณ์แห่งความรัก อารมณ์ความหวังหาอาลัย ความอึดอัดกระวนกระวายใจ ความโศกเศร้าและความสุข สิ่งเหล่านี้ เราต้องใช้ดนตรีจากนักร้องในการขับกล่อมเพื่อบรรเทาความทุกข์ สร้างความสุขแก่มนุษย์เรา และการเป็นนักร้องปัจจุบันสามารถทำได้โดยเข้าร่วมประกวดร้องเพลงบนเวทีประกวดต่างๆ เป็นการเปิดกว้าง เปิดโอกาสมากขึ้น แต่ทั้งนี้ก็มีทั้งข้อดีและข้อเสียในตัวของมันเองเช่นเดียวกัน ซึ่งนั่นอาจเป็นปัญหาและอุปสรรคของการเป็นนักร้องก็เป็นได้

ซูพินิจ เกษมณี (2546) เขียนหนังสือเรื่องสารานุกรมความรู้เกี่ยวกับเกาหลี่ กล่าวว่าดนตรีเป็นวิถীবวงสรวงในศาสนาและธรรมเนียมประเพณีสืบเนื่องมาตลอดยุคสามอาณาจักร ในสมัยโคกูรยอมีดนตรีสามประเภทคือ ดังกัก หมายถึงดนตรีจากราชวงศ์ถังของจีน เอียนกัก หรือดนตรีหมู่บ้าน และอ๊ก หรือดนตรีในราชสำนัก ดนตรีสมัยโคกูรยอนิยมเล่นในงานพิธีต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพิธีเคารพบรรพบุรุษ ระหว่างยุคโซซอน ดนตรีถือกันว่าเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการทำพิธีในศาสนา และการประกอบพิธีต่างๆ

นาฏศิลป์พื้นบ้านรวมถึงระบำของชวานา ระบำของหมอผีและระบำของพระ กลายเป็นที่นิยมสมัยโซซอน รวมทั้งระบำหน้าฉากที่เป็นการผสมผสานระหว่างการเต้นและการเล่าเรื่อง รวมทั้งมีเรื่องราวของการเข้าทรง จึงสามารถเข้าถึงชนชั้นระดับล่างได้มาก การแสดงนี้จะเน้นการเสียดสีล้อเลียนพวกผู้ดีซึ่งชาวบ้านจะชอบมาก นาฏศิลป์แบบดั้งเดิมเหล่านี้ได้รับอิทธิพลจากขงจื้อและพุทธศาสนา

หนังสือเรียนวิชาภาษาเกาหลี มหาวิทยาลัยอึฮวา (2553) กล่าวถึงเพลงป๊อปของประเทศเกาหลีเริ่มต้นถอดแบบจากเพลงของฝั่งตะวันตกแล้วนำมาร้องตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 19 เช่น แคนซ์ บัลลาด(เพลงช้า) ร็อค โฟค ทรอก เป็นต้น เมื่อเข้าสู่ปี 1980 วงการเพลงก็ได้เกิดวัฒนธรรมรูปแบบใหม่ที่เรียกว่า “นูแดโอปป้า (กลุ่มพี่ชาย)” เป็นจุดเริ่มต้นของพายุเพลงแคนซ์ นักร้องที่เป็นตัวที่วัฒนธรรม “โอปป้านูแด” คือ โจยงพิล ซึ่งเป็นนักร้องที่ช่วยปลูกฝังความรู้สึกร่วมของคนเกาหลีโดยใช้ความรู้สึกใหม่ๆกับจังหวะที่แตกต่างจากดนตรีดั้งเดิมและไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ที่ได้รับการตอบรับจากวัยรุ่นทุกคน มีกลุ่มแฟนคลับขึ้นเป็นครั้งแรกของเกาหลี การเพิ่มขึ้นของแฟนคลับเป็นไปอย่างต่อเนื่องและเกิดการเปลี่ยนแปลงใหม่ที่เรียกว่า พายุดนตรีแคนซ์ ในวงการเพลงเกาหลีและถือกำเนิดนักร้องที่มีความสามารถในการเต้นและจังหวะที่สะดุดตาขึ้น ไม่ใช่เพียงแค่เสียงเพลงเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความนิยมของเครื่องแต่งกายและการเต้นอีกด้วย ส่งอิทธิพลอย่างมากต่อวัยรุ่นโดยมีความหมายมากกว่าการเป็นนักร้อง เขาเป็นความใฝ่ฝันของนักร้องส่วนใหญ่ที่มี

ชื่อเสียงอยู่ในปัจจุบัน จนถึงตอนนี้เขายังคงเป็นนักร้องที่มีอิทธิพลอย่างมากจนกลายเป็นแบบอย่างให้กับคนจำนวนมากที่มีความฝันอยากจะเป็นนักร้อง

ครึ่งหลังของปี 1990 เป็นต้นมา ได้ถือกำเนิด TVXQ S.E.S. H.O.T. ที่ได้รับการฝึกฝนตั้งแต่อายุยังน้อยผ่านบริษัทที่มีความเชี่ยวชาญในด้านบันเทิง รวมไปถึงการปรากฏตัวของกลุ่มไอคอลลอย่าง 2PM SNSD BigBang ด้วย ไม่เพียงแต่จะแสดงโชว์และรูปลักษณ์ภายนอกที่โดดเด่นในประเทศเกาหลี แต่ยังได้รับความสนใจจำนวนมากไปถึงประเทศภายนอก

จากหนังสือเล่มนี้ผู้วิจัยได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของเพลงเกาหลีและนักร้องเกาหลีในช่วงปี 1980 จนถึงปัจจุบัน ว่ามีพัฒนาการเริ่มต้นจากตะวันตกและค่อยๆเปลี่ยนแปลงแนวเพลงไปในทิศทางต่างๆจนกระทั่งกลายเป็นวัฒนธรรม K-POP อย่างที่เห็นในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อ 1

สุวรรณา เกรียงไกรเพ็ชร และคณะ (2553) ได้เขียนหนังสือรวมบทความและบทเสวนาจากการประชุมประจำปี ครั้งที่ 8 เรื่อง ผู้คน คนตรี ชีวิต เล่ม 2 เสียงของประเทศไทย กล่าวไว้ว่า เสียงเป็นเรื่องใกล้ตัวและอยู่ในชีวิตประจำวันของผู้คน ทั้งนี้เพราะเสียงไม่ใช่เป็นเรื่องของการได้ยินเพียงอย่างเดียว หากเป็นการสื่อสารสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนในวัฒนธรรมต่างๆด้วยกัน เช่น ในสังคมอาจมีเครื่องดนตรีและการร้องเพลงซึ่งใช้เสียงเรียบง่ายสอดคล้องกับระบบนิเวศน์รอบตัว ขณะที่การก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ตลอดจนการเกิดขึ้นของคนตรีแนวใหม่ต่างๆเพื่อรองรับกับการไหลบ่าของผู้คนต่างวัฒนธรรม ที่กลายเป็นแรงงานในเมืองใหญ่ เป็นต้น

ในโลกสมัยใหม่ เสียง ยังมีบทบาทสำคัญและส่งอิทธิพลต่อมนุษย์อย่างมาก ทั้งในด้านสร้างสรรค์และการก่อให้เกิดปัญหา ในด้านสร้างสรรค์เราจะพบว่าเริ่มมีการใช้เสียงเพลงเป็นสื่อแทนความคิดและตัวตนของผู้ถูกเอารัดเอาเปรียบหรือกลุ่มวัฒนธรรมย่อยต่างๆมากขึ้น หรือการที่ในวงการแพทย์นำเสียงดนตรีมาใช้เยียวยาบำบัดผู้ป่วยซึ่งนับเป็นวิธีการที่สร้างสรรค์เช่นกัน

สำหรับในด้านปัญหานั้น เสียง ได้กลายมาเป็นมลภาวะอย่างหนึ่งที่เข้ามาก่อความวิตกกังวลเป็นอยู่ของคน อาทิ การเคลื่อนไหวของชุมชนใกล้สนามบิน เสียงจราจรบนท้องถนน รวมไปถึงเสียงระเบิดและปืน ดังนั้น การทำความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงทั้งในลักษณะที่เรียบเรียงเป็นดนตรีและเสียง ในลักษณะที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หรือเกิดขึ้นจากเทคโนโลยีของมนุษย์ จึงกลายเป็นสะพานเชื่อมเราไปทำความเข้าใจกับตัวของเราเอง รู้จักผู้คนต่างวัฒนธรรม และเข้าใจถึงมิติต่างๆซึ่งซ่อนเร้นอยู่รอบตัวในชีวิตประจำวันของเรา

นอกจากนี้ ดนตรีกับการเมืองเป็นสุนทรียภาพอย่างหนึ่งที่มีมิติทางการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้องตลอดเวลา แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีและอำนาจ ทั้งในด้านการครอบงำและต่อต้านขัดขืนผ่านมุมมองต่างๆ ตลอดจนประสบการณ์ทางดนตรีที่บ้านไอริช ซึ่งถือเป็นบทเรียนสำคัญของดนตรีต่อต้านโลกที่สำคัญ ในมุมมองทางมานุษยวิทยา และการเชื่อมโยงอำนาจของสื่อสมัยใหม่กับดนตรีให้สัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ร่วมสมัยที่สำคัญในปัจจุบัน อาทิเช่น ปรากฏการณ์รายการอะคาเดมีแฟนตาเซีย เป็นต้น

จากบทความข้างต้นผู้วิจัยสามารถนำมาอธิบายถึงวัตถุประสงค์ในข้อที่ 1 คือเสียงและดนตรีนั้นมียุโรปๆตัวเรา ในชีวิตประจำวันของเรานั้นต้องมีเสียงดนตรีเป็นส่วนหนึ่งอยู่ตลอดเวลา และเมื่อเทคโนโลยีก้าวไกล ได้มีการพัฒนาเสียง ตลอดจนพัฒนาเครื่องดนตรีต่างๆเพื่อให้สอดคล้องกับวัฒนธรรม และเสียงก็ยังมียุโรปๆทั้งด้านดีและด้านเสีย ทั้งยังแสดงให้เห็นถึงอำนาจของดนตรีอย่างในอดีตของเกาหลี จะมีการร้องเพลงเพื่อให้นักชัตริย์ฟังเท่านั้น จะร้องเพลงใช้ประกอบการทำพิธีกรรมต่างๆ เป็นต้น

จาก www.kapook.com โดย allkpop.com (2555) พูดถึงค่ายเพลงว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการขยายตลาดของวงการ์บันเทิงเกาหลี เพราะค่ายจะทำหน้าที่ผลิตศิลปินออกมาสู่ท้องตลาด ซึ่งกว่าจะออกมาได้นั้น ก็ต้องผ่านกระบวนการคิดสร้างสรรค์มาเป็นอย่างดี และได้กล่าวถึงขั้นตอนการเป็นนักร้องเกาหลีซึ่งประกอบไปด้วยกระบวนการทั้งหมด 7 ขั้นตอนได้แก่ การคัดตัว ลบข้อดีของความสามารถ ลบข้อดีของกายภาพ ซ้อมเพลงโซว้ เปิดตัว ออกอัลบั้มและสร้างกลุ่มศิลปินใหม่ทดแทน

บทความนี้ได้พูดถึงกระบวนการการเป็นนักร้องซึ่งมีความคล้ายกับหนังสือเรื่องกระบวนการเป็นโสเภณีที่กล่าวถึงขั้นตอนการเป็นนักร้องเกาหลี ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดนี้เป็นส่วนหนึ่งในการวิจัยเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในข้อที่ 2

7. ผลการวิจัย/ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (Analysis Results)

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 การเปลี่ยนแปลงของนักร้องเกาหลีจากอดีตจนถึงปัจจุบัน

สามารถจัดแบ่งช่วงเวลาออกเป็นห้ายุคดังนี้

1 ยุคดนตรีกับพิธีกรรม (ราชวงศ์ชิลลา-ราชวงศ์โชซอน)

สังคมเกาหลีในอดีตตั้งแต่อาณาจักรชิลลาจนถึงสมัยอาณาจักรโชซอนยังเป็นสังคมเกษตรกรรม ประชาชนส่วนใหญ่เป็นชาวนาปลูกพืช เลี้ยงสัตว์ และมีระบบการปกครองแบบเผด็จการ มีการจัดลำดับชั้นของคนในสังคม โดยมีศาสนาและความเชื่อเป็นหลักในการดำเนินชีวิต นักร้องในยุคแรกของเกาหลีนั้นจึงจะเป็นที่นิยมในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา(งานศพ)และธรรมเนียมประเพณีสืบเนื่องมา เพื่อเป็นการร้องเพลงให้ผู้ตายได้ไปสู่สุคติ และดนตรีในราชสำนักเพื่อสร้างความบันเทิงในงานเลี้ยงแก่ขุนนางและกษัตริย์ ความสำคัญของนักร้องเกาหลีในยุคนี้ส่วนใหญ่จะเป็นการร้องเพลงในราชสำนัก เพื่อขับกล่อมบรรเลงเพลงแก่กษัตริย์และใช้ประกอบพิธีกรรมต่างๆ สิ่งเหล่านี้ทำให้นักร้องเกาหลีในยุคนี้มีหน้าที่ร้องเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้อื่น และทำไปเพื่อรูปแบบพิธีกรรมทางศาสนา ส่วนการร้องเพลงเพื่อความ สุข ความบันเทิงแก่ตนเองนั้นก็จะเป็นการร้องเพลงเกี่ยวข้าว เพื่อเรียกขวัญกำลังใจ และสร้างความสามัคคีกัน ในหมู่คณะ

1.1 ลักษณะ

ในยุคนี้ยังไม่มีหลักฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับนักร้องเกาหลีปรากฏแน่ชัด แต่จากการศึกษาพบว่าการแบ่งดนตรีออกเป็น 2 ประเภท คือ

- **ของอ๊ก** คือดนตรีในราชสำนักของชนชั้นปกครอง เล่นเพื่อความบันเทิงในงานเลี้ยงแก่คนในราชสำนัก(ขุนนาง,กษัตริย์) โดยมีคนเล่นดนตรีและร้องเพลงไปด้วย
- **มินชกอ๊ก** คือดนตรีพื้นเมืองสามัญชน ประชาชนจะร่วมกันร้องรำทำเพลงในการเก็บเกี่ยวพืชผลทางการเกษตร, พิธีกรรมทางศาสนา(งานศพ) โดยผู้ขับร้องเพลงในพิธีกรรมทางศาสนาจะเรียกว่า "มูดัง" โดยจะร้องเพลงประกอบกับเล่นเครื่องดนตรีหลากหลายชนิด

นอกจากนี้หลักฐานที่ถูกค้นพบคือเครื่องดนตรีมากกว่า 30 ชนิด โดยเฉพาะเครื่องดนตรีที่เรียกว่า เซียนฮักกิม หรือที่เรียกกันว่าจิมนกระเรียนดำ ซึ่งประดิษฐ์ขึ้น โดยการประยุกต์จิมเจ็ดสายของราชวงศ์ฉินของประเทศจีน และเครื่องดนตรีที่เรียกว่าคากยาก็มีชื่อเสียงอย่างมากเช่นกัน ซึ่งเครื่องดนตรีเหล่านี้ล้วนถูกใช้ในการร้องรำทำเพลงเพื่อความบันเทิงแก่กษัตริย์ (สำนักงานสารนิเทศภาคโพ้นทะเล สาธารณรัฐเกาหลี, 2536 : 140)

ในสมัยโครยอนั้นมีธรรมเนียมการดนตรีอย่างสมัยชิลลาในยุคแรกๆ แต่มีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาในเวลาต่อมา ซึ่งในสมัยโครยอมีดนตรีแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ ดังกัก คือรูปแบบดนตรีที่มาจากราชวงศ์ถังของจีน เซียนกักหรือดนตรีหมู่บ้าน และ อ๊ก ดนตรีในราชสำนัก ดนตรีเหล่านี้ใช้เล่นในงานพิธีต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพิธีเคารพบรรพบุรุษ และต่อมาในสมัยโชซอนมีการ

ผสมผสานความหลากหลายด้วยการนำเอานาฏศิลป์ของราชสำนักและศาสนาจากราชวงศ์ชองของจีนเข้ามาด้วย คนตรีจึงถือว่าเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการทำพิธีในศาสนา และการประกอบพิธีกรรมต่างๆ ในตอนปลายของยุคนี้มีการเข้ามาของคนตรีตะวันตกซึ่งเข้ามาพร้อมกับเพลงสวดของศาสนาคริสต์แต่ก็ไม่ได้ส่งอิทธิพลต่อวงการดนตรีเกาหลีเท่าใดนัก โดยความสัมพันธ์ของนักร้องและผู้ฟังในยุคนี้จะเป็นแบบตัวต่อตัว คือมีการร้องรำทำเพลงให้เห็นต่อหน้าและนักร้องจะได้สิ่งของหรือเงินเล็กๆน้อยๆตอบแทน

2. ยุคเกาหลีภายใต้การปกครองของญี่ปุ่น (1910-1945)

ในยุคนี้เกาหลีถูกญี่ปุ่นเข้ามารุกรานภายในประเทศ โดยฝ่ายญี่ปุ่นผู้รุกรานมีโทโยโทมิ อิเดโยชิเป็นผู้นำประเทศญี่ปุ่นที่เพิ่งจะเป็นปีกแผ่นอีกครั้งหลังผ่านช่วงยุคสงครามกลางเมือง เป้าหมายของฝ่ายญี่ปุ่นในการทำสงครามครั้งนี้ คือการยึดครองเกาหลี

นอกจากความสูญเสียชีวิตของพลเรือนแล้ว เกาหลียังประสบความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงต่อวัฒนธรรม, เศรษฐกิจ และสาธารณูปโภคมูลฐาน รวมไปถึงพื้นที่เกษตรกรรมจำนวนมากที่เสียหายจนมีอาจจะทำการเพาะปลูกได้ มีงานศิลปะ, เครื่องมือ และเอกสารทำคัญทางประวัติศาสตร์ของเกาหลีมากมายถูกยึดครองและทำลาย ช่วงเทคนิคและช่างฝีมือของเกาหลีหลายคนถูกลักพาตัวในช่วงสงครามนี้ ราชวงศ์สำคัญอย่าง คยองบกกุง, ซางโตกกุง และ ซางกยอนกุงถูกเผาทำลาย ทำให้ต้องมีการสร้างราชวังซังดอกกุงขึ้นมาเพื่อใช้งานชั่วคราว นอกจากนี้พื้นที่คาบสมุทรส่วนใหญ่ถูกทำลาย สมบัติและเครื่องมือที่มีค่าทางวัฒนธรรมจำนวนหนึ่งถูกปล้น ญี่ปุ่นสนับสนุนนโยบายผสมกลมกลืนเพื่อให้ชาวเกาหลียอมรับวัฒนธรรมญี่ปุ่น ภาษาญี่ปุ่นถูกนำมาใช้ในโรงเรียนเกาหลี และชาวญี่ปุ่นถูกบังคับให้เปลี่ยนชื่อเป็นแบบญี่ปุ่น รวมทั้งระบบการปกครองแบบกษัตริย์ราชสำนักก็ได้หายไป ทำให้ขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆรูปแบบพิธีกรรมทางราชสำนักก็ได้หายไปด้วย ในระหว่างช่วงเวลานี้สมบัติและเครื่องมือที่มีค่าทางวัฒนธรรมถูกนำไปญี่ปุ่นและบัดนี้ยังไม่ได้รับคืนมา

การเข้ามามีอำนาจของญี่ปุ่นต่อเกาหลีครั้งนี้ทำให้เกิดความเครียดแก่ประชาชนคนเกาหลีอย่างมาก ดังนั้น ญี่ปุ่นจึงได้ก่อตั้งระบบวิทยุกระจายเสียงขึ้นที่ประเทศเกาหลี และได้นำเอาแนวเพลงแบบญี่ปุ่นมาใช้ในการบันทึกแผ่นเสียงเพลงในประเทศเกาหลี จึงทำให้เกิดเป็นนักร้องสไตล์ใหม่ที่ผสมผสานระหว่างความเป็นญี่ปุ่นกับความเป็นเกาหลีที่เรียกว่าแนวTrot หรือภาษาเกาหลีเรียกกันว่า มินโย และยังมีแนวเพลงโฟล์ก หรือเพลงFolk song ที่ได้รับอิทธิพลจากตะวันตก โดยนักร้องหญิงคนแรกคือ Yun Sim Deok ได้รับความนิยมนอย่างมาก ณ ขณะนั้น

2.1 ลักษณะ

จากบริบทดังกล่าวทำให้วัฒนธรรมเก่าๆรูปแบบขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆหายไป รวมไปถึงมรดกก็ได้ถูกทำลายหายไปด้วย ทำให้ในยุคนี้มีนักร้องใหม่เกิดขึ้นเรียกว่า “คาซู” โดยจะเป็นนักร้องเดี่ยว ไม่ได้เป็นนักร้องอาชีพที่ร้องเพลงเพื่อหาเงินจริงๆจ๋าๆ แต่เป็นเพียงแค่นักร้องผู้ให้ความบันเทิงแก่ผู้อื่น อยู่ภายใต้การควบคุมของญี่ปุ่น ความสัมพันธ์ของนักร้องกับผู้ฟังในยุคนี้แตกต่างจากในยุคก่อน เนื่องจากเมื่อมีการก่อตั้งวิทยุกระจายเสียงทำให้นักร้องสามารถร้องเพลงให้คนฟังได้อย่างทั่วถึงมากขึ้นกว่าเดิม แต่อย่างไรก็ตามเป็นการร้องเพลงผ่านสื่อกระจายเสียงที่ทำให้ผู้ฟังไม่สามารถมีปฏิสัมพันธ์หรือมองเห็นหน้านักร้องได้ตัวต่อตัวแบบการร้องเพลงในราชสำนัก จะมีก็แต่เหล่าทหารเท่านั้นที่สามารถมองเห็นและสัมผัสถึงการโชว์ของนักร้องได้

2.2 บทบาท

เนื่องจากเกิดความเครียดแก่ประชาชนคนเกาหลีอันเป็นผลมาจากการที่เกาหลีถูกญี่ปุ่นเข้าปกครอง และเหล่าทหารญี่ปุ่นก็ต้องการสิ่งบันเทิงเพื่อผ่อนคลายความเหนื่อยล้าและความกดดันจากภาวะทางการเมือง ดังนั้นจึงเกิดนักร้องขึ้นมาที่คอยร้องเพลงเพื่อตอบสนองต่อความเครียดของคนเหล่านี้ นักร้องในยุคนี้จึงร้องเพลงเพื่อตอบสนองความบันเทิงแก่ผู้อื่นเป็นหลัก ร้องให้ประชาชนฟัง และที่สำคัญเป็นการร้องเพื่อทหารญี่ปุ่น

2.3 ตัวอย่างนักร้องในยุคนี้

ชื่อมุลรายละเอียดของนักร้องในยุคนี้ไม่มีปรากฏมากนัก

- Yun Sim Deok
- Lee Aerisoo
- Son Seouk U
- Nam In Su
- Han Myeong Suk
- Jung Hoon Hee
- Hyun In

3.ยุคสงครามเกาหลี (1950-1970)

ช่วงเวลานั้นได้เกิดสงครามเกาหลีขึ้นซึ่งเป็นการขัดแย้งทางทหารระหว่างสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (เกาหลีเหนือ) กับสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) โดยเกาหลีเหนือได้รับการสนับสนุนทางการทหารจากสาธารณรัฐประชาชนจีนและสหภาพโซเวียต ส่วนเกาหลีใต้ได้รับความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากองค์การสหประชาชาติ ระหว่างสงคราม ทั้งเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ต่างก็ได้รับการสนับสนุนจากชาติมหาอำนาจ ทำให้สงครามดังกล่าวแปรสภาพจากสงครามกลางเมืองไปสู่สงครามตัวแทนระหว่างขั้วอำนาจต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสงครามเย็น (korean01 , 2552 : ออนไลน์)

จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้เกาหลีใต้ได้รับความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากสหรัฐอเมริกาไม่เพียงแต่ทางด้านกองกำลังทหารเท่านั้น อเมริกายังนำเอาวิทยาการเทคโนโลยีต่างๆ เข้ามาและเงินทุนนำมาซึ่งเพื่อพัฒนาประเทศเกาหลี รวมไปถึงศิลปะความบันเทิง แนวเพลงต่างๆ ก็มีความเป็นตะวันตกมากขึ้น เช่น แนวเพลง Jazz, Ballad, Blue, Cha Cha Cha, Dance เป็นต้น ยิ่งไปกว่านั้นมีการก่อตั้งโรงเรียนดนตรีเกาหลีแห่งแรก และมีเพลงแนวตะวันตกเพลงแรกซึ่งคือเพลงพาชนสวา นับเป็นเพลงที่ได้รับความนิยมอย่างมาก การมีเพลงนี้ทำให้วงการเพลงเกาหลีเบนออกจากอิทธิพลของดนตรีแบบเก่ามากขึ้น เมื่อเพลงดนตรีได้รับความนิยมมาก ทำให้เกิดอาชีพนักร้องที่ร้องเพลงเพื่อหาเงิน ไม่ได้ทำเพราะให้ความบันเทิงอย่างเดียว สิ่งนี้ทำให้นักร้องเกาหลีได้มีความแตกต่างไปจากเดิม

3.1 ลักษณะ

นักร้องในยุคนี้เริ่มมีความหลากหลายมากขึ้นเพราะแนวเพลงมีความหลากหลายอันเนื่องมาจากการรับเอาแนวเพลงตามแบบอเมริกาเข้ามา เกิดเป็นนักร้องอาชีพขึ้น ยังคงรูปแบบศิลปะเดิมอยู่ ความสัมพันธ์ของนักร้องในยุคนี้กับผู้ฟังก็มีทั้งแบบเห็นหน้าต่อหน้า เห็นผ่านโทรทัศน์และได้ยินเพียงแต่เสียงผ่านวิทยุ เมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยน ความสัมพันธ์ของนักร้องกับคนฟังก็เปลี่ยนตามไปด้วยเช่นกัน

3.3 บทบาท

นักร้องในยุคนี้ยังคงมีความคล้ายคลึงกับยุคก่อนหน้าตรงที่นักร้องจะร้องเพลงเพื่อความบันเทิงแก่ผู้อื่นเป็นหลัก โดยจะร้องเพื่อมอบความบันเทิงแก่ประชาชนและทหารอเมริกา มีการจัดคอนเสิร์ตเกิดขึ้นของเหล่าทหารอเมริกาที่เรียกว่า US Army shows เพื่อคลายเครียดจากภาวะทางการเมืองและสงครามอยู่ แต่ก็เริ่มมีนักร้องอาชีพเกิดขึ้นในยุคนี้เช่นกัน เป็นการร้องเพลงเพื่อตัวเอง

สืบเนื่องมาจากมีการก่อตั้งสถานีโทรทัศน์และเคเบิลทีวีวิทยุกระจายเสียง ทำให้เกิดการขยายตัวของสื่อมากยิ่งขึ้น ประชาชนก็สามารถบริโภคสื่อได้ง่ายขึ้น จึงเกิดเป็นอาชีพนักร้องเพื่อสร้างรายได้แก่ตนเอง

3.4 ตัวอย่างนักร้องในยุคนี้

Gil Ok Yun

Lee Bong Jo

Shin Jung hyun

Kim Choo Ja

Kim min gi

Han Dae Soo

4. ยุคฟื้นฟูวัฒนธรรมเกาหลี (1960-1995)

ภายหลังจากเหตุการณ์ความไม่สงบต่างๆในประเทศเกาหลีได้ก่อให้เกิดผลกระทบเสียหายอย่างมากต่อประเทศเกาหลี เกาหลีจึงเร่งผลักดันให้เกิดความก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจอย่างจริงจัง อุตสาหกรรมต่าง ๆ ดันตัวและพร้อมที่จะเดินหน้าเพื่อทัดเทียมกับนานาประเทศ จุดเปลี่ยนแปลงที่ทำให้เกิดความสำเร็วจุดนี้ ทำให้ประเทศเกาหลีได้รับการยอมรับว่าเป็นดินแดนที่เกิดความ "มหัศจรรย์ทางเศรษฐกิจบนลุ่มแม่น้ำคัง" ซึ่งหมายถึงแม่น้ำที่ไหลผ่านกรุงโซลนั่นเอง เกาหลีต้องหันมาให้ความสนใจต่อการเร่งฟื้นฟูประเทศและฟื้นฟูวัฒนธรรมต่างๆที่เสียหายไป ดังนั้นเกาหลีจึงได้ตัดสินใจเลือกอุตสาหกรรมด้านบันเทิงเพื่อเป็นเครื่องมือในการส่งออกเชิงวัฒนธรรม อีกทั้งรัฐบาลเกาหลีผลักดันนโยบายในการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมบันเทิงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเป็น 1 ใน 5 ของอุตสาหกรรมหลักของประเทศนับแต่ปี 1970 เป็นต้นมา ในวันนี้ อุตสาหกรรมบันเทิงแห่งประเทศเกาหลี ก็มีความเจริญเติบโตไม่แพ้อุตสาหกรรมชนิดอื่น ด้วยนโยบายก้าวหน้าที่รัฐบาลเกาหลีสร้างขึ้นมาเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการผลิตสื่อบันเทิงอย่างจริงจัง และเมื่อนโยบายเหล่านั้นได้รวมตัวกับลักษณะนิสัยที่มีความพยายามและตั้งใจจริงของชาวเกาหลี ทำให้คำตอบของความสำเร็วจัดเจนขึ้น (จิตศักดิ์ , 2555 : ออนไลน์)

ถ้าแบ่งการเปลี่ยนแปลงเพลง และนักร้องเกาหลีออกเป็นตามช่วงเวลา สามารถแบ่งได้ดังนี้

1960 เข้าสู่ปี 1970 เพลงป๊อปของเกาหลีกีก็ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ เป็นเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันทางด้านสังคมและเศรษฐกิจ และวัยรุ่นในยุคนี้ต้องการจะพิสูจน์การมีอยู่ของตนเองผ่านวัฒนธรรม เรียกสิ่งนี้ว่าวัฒนธรรมสมัยใหม่(วัฒนธรรมวัยรุ่น) วัยรุ่นสมัยใหม่กับสถานการณ์การเมืองที่ไม่ค่อยดีนักรับเอาวัฒนธรรมฮิปปี้ของอเมริกาและวัฒนธรรมสมัยใหม่เข้ามา เริ่มต้นต่อต้านระบบเดิมที่มีอยู่ก่อนหน้าและได้เทียบกับวัฒนธรรมดั้งเดิม วัฒนธรรมสมัยใหม่เช่นนี้ ถูกแทนที่ด้วย กีตาร์ กางเกงยีนส์และเบียร์สด เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นนักศึกษา จึงเปิดเข้าสู่ยุคสมัยของดนตรีโฟล์คแบบใหม่โดยมีศูนย์กลางเป็นมหาวิทยาลัย เพลงป๊อปจึงกลายเป็นดนตรีที่คนวัยรุ่นชอบฟังและเต็มไปด้วยวัฒนธรรมของคนสมัยใหม่ตั้งแต่สมัยนี้เป็นต้นมา ก่อให้เกิดเป็นวัฒนธรรมเพลงป๊อปเกิดขึ้น

เมื่อเข้าสู่ปี 1980 วงการเพลงก็ได้เกิดวัฒนธรรมรูปแบบใหม่ที่เรียกว่า “นูแควโอป้า (กลุ่มพี่ชาย)” ที่เรียกแฟนเพลงในยุค 80 และเป็นจุดเริ่มต้นของกระแสเพลงแดนซ์ โดยนักร้องที่เป็นตัวที่วัฒนธรรม “โอป้านูแคว” คือ โจยงฟิลที่ร้องเพลง ทลลาวาโย พูซันฮังเง เป็นนักร้องที่ฟังดนตรีหลากหลายแนวโดยเน้นที่เพลงร็อก เป็นนักร้องที่ช่วยปลูกฝังความรู้สึกร่วมของคนเกาหลีโดยใช้ความรู้สึกใหม่ๆกับจังหวะที่แตกต่างจากดนตรีดั้งเดิมและไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ ทำให้เขาได้รับการตอบรับจากวัยรุ่นทุกคน เขาประสบความสำเร็จขนาดที่มีกลุ่มแฟนคลับเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกของเกาหลี โดยเป็นผู้บุกเบิก “โอป้า นูแคว” ที่ถูกแสดงถึงวัฒนธรรมสังคมปัจจุบัน การเพิ่มขึ้นของแฟนคลับเป็นไปอย่างต่อเนื่องและเกิดการเปลี่ยนแปลงใหม่ที่เรียกว่า พายุดนตรีแดนซ์ ในวงการเพลงเกาหลีและถือกำเนิดนักร้องที่มีความสามารถในการเต้นและจังหวะที่สะดุดตาขึ้น

นอกจากนี้ศิลปินกลุ่มวง ซอแทจึและเด็กๆที่ปรากฏตัวในช่วงครึ่งแรกของปี 1990 ส่งอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อสังคมด้วยเพลงป๊อปที่มีจังหวะเพลงฟังสนุกสนาน สามารถเดินตามได้อย่างง่ายดาย ในช่วงระยะเวลานั้นมีการแต่งเพลงเกี่ยวกับปัญหาของวัยรุ่นหรือไม่ก็ความเป็นหนึ่งเดียวกันผ่านประเภทเพลงที่เรียกว่า แร็ป เป็นการเปลี่ยนแปลงของแนวเพลงในยุคนี้ที่แต่เดิมในวงการเพลงเคยมีแค่เพลงรัก แต่ปัจจุบันมีแนวเพลงหลากหลายมากขึ้น ซึ่งก็สามารถสร้างกระแสให้เป็นที่น่าสนใจต่อวัยรุ่นเกาหลีได้อย่างมากทั่วประเทศ อัลบั้มแรกของซอแทจึและเด็กๆกับเพลง “ฉันรู” ได้สร้างปรากฏการณ์ใหม่ที่ครองอันดับ 1 เป็นระยะเวลา 17 สัปดาห์ในการออกอากาศ หลังจากนั้นแผ่นเสียงทั้งหมดที่ขายโดยซอแทจึและเด็กๆ ก็มีชื่อเสียงอย่างมาก นี่ไม่ใช่เพียงแค่เสียงเพลงเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความนิยมของเครื่องแต่งกายสไตล์การแต่งตัวของศิลปินและการเต้นก็มีอิทธิพลต่อกลุ่มแฟนคลับอีกด้วย เพราะเหตุนี้ทำให้ซอแทจึจึงได้รับสมญานามว่า “ประธานาธิบดีแห่งวัฒนธรรม” เพราะส่งอิทธิพลอย่างมากต่อวัยรุ่นโดยมีความหมายมากกว่าการเป็นนักร้อง ซอแทจึเป็นความใฝ่ฝันของนักร้องส่วนใหญ่ที่มีชื่อเสียงอยู่ในปัจจุบัน จนถึงตอนนี้ซอแทจึยังคง

เป็นนักร้องที่มีอิทธิพลอย่างมากจนกลายเป็นแบบอย่างให้กับคนจำนวนมากที่มีความฝันอยากจะเป็นนักร้องเช่นกัน

ครึ่งหลังของปี 1990 เป็นต้นมา ได้ถือกำเนิดศิลปินกลุ่มต่างๆมากมายเช่น H.O.T., Baby V.O.X., S.E.S, Fin.K.L ,Shinhwa ,G.O.D. ที่ได้รับการฝึกฝนตั้งแต่อายุน้อยผ่านบริษัทที่มีความเชี่ยวชาญในด้านบันเทิง ศิลปินกลุ่มเหล่านี้นับเป็นศิลปินกลุ่มรุ่นบุกเบิกของวงการเพลงเกาหลีที่มีการออกมาเป็นกลุ่มมากกว่าหนึ่งคนขึ้นไป ทั้งนี้เนื่องจากเกาหลีมองเห็นว่านักร้องไม่จำกัดแค่คนเดียว ควรจะมีศิลปินหลายๆคนในวงเพื่อเป็นการช่วยกันร้องเพลง ช่วยกันเดิน และในวงแต่ละคนก็อาจมีหน้าที่ไม่เหมือนกัน เช่นในวงจะสองคนที่ทำหน้าที่เป็นนักร้องนำ มีหนึ่งคนที่คอยคอร์ด และมีอีกหนึ่งคนที่คอยเป็นผู้ร้องท่อนแร็ป สิ่งนี้แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างมากของวงการนักร้องเกาหลีจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งการกำเนิดศิลปินกลุ่มเหล่านี้นับได้ว่าประสบความสำเร็จอย่างมาก เพราะมีจำนวนกลุ่มแฟนคลับเกิดขึ้น เพลงก็เป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่นติดชาร์ตเพลงต่างๆ ยอดขายเทปซีดีก็เพิ่มสูงขึ้น

4.1 ลักษณะ

นักร้องเกาหลีในยุคนี้เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดจากแต่ก่อนที่นักร้องจะเป็นเพียงศิลปินแบบเดี่ยว นักร้องเดี่ยว แต่ในยุคนี้เริ่มมีศิลปินกลุ่มปรากฏขึ้น ลักษณะนักร้องมีทั้งเพศชายและหญิง ภาพลักษณ์ภายนอกของศิลปินยังไม่โดดเด่นเท่าไรหรอก ไม่เน้นรูปร่างหน้าตา โดยความสัมพันธ์ของนักร้องกับผู้ฟังในยุคนี้มีทั้งผู้ฟังสามารถเห็นนักร้องแบบหน้าต่อหน้าได้ตามเวทีคอนเสิร์ตต่างๆ และผู้ฟังกับนักร้องไม่มีปฏิสัมพันธ์กันผ่านการร้องเพลงอยู่บนหน้าจอโทรทัศน์

4.3 บทบาท

จากบริบททางสังคมและการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจทำให้บทบาทที่โดดเด่นที่สุดในยุคนี้คงจะหนีไม่พ้นด้านเศรษฐกิจเนื่องจากนโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมทำให้ประเทศเกาหลีต้องการพัฒนาเศรษฐกิจตามไปด้วย นักร้องเกาหลีในยุคนี้จึงมีบทบาททางด้านเศรษฐกิจ เมื่อเศรษฐกิจมีการเจริญเติบโต ธุรกิจด้านต่างๆขยายกิจการมากขึ้น ประชาชนคนเกาหลีเริ่มมีรายได้สามารถบริโภคอุปโภคตามความต้องการ นักร้องอาชีพที่ว่าจะร้องเพลงเพื่อต้องการหาเงินเลี้ยงชีพ เลี้ยงครอบครัวเป็นหลัก เป็นความใฝ่ฝันของใครหลายๆคนที่อยากจะเป็นนักร้องเพื่อที่จะได้มีรายได้ เกิดการซื้อขายเทปเพลง ซีดีเพลง ทำให้มีการใช้เงินในประเทศ เศรษฐกิจภายในประเทศก็ขยายตัวมากขึ้น และอีกบทบาทหนึ่งของนักร้องที่มีเหมือนกันคือร้องเพื่อความบันเทิงแก่คนอื่น ไม่ว่านักร้องในยุคไหนๆต่างก็ต้องร้องเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกผ่อนคลาย คลายความเครียด เป็นการฟังเพลงเพื่อ

พักก่อนหย่อนใจ หน้าทีของนักร้องก็ต้องถ่ายทอดเสียงเพลงออกมาให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกอารมณ์ร่วมตามไปด้วย แต่อย่างไรก็ตามนักร้องก็มีโอกาสเลือกร้องเพลงเพื่อตนเอง เป็นการเดินทางตามความฝัน อยากจะเป็นนักร้องเพื่ออาชีพ เพื่อรายได้เช่นกัน

4.4 ตัวอย่างศิลปิน

Cho Yong Pil (Male)

Lee Moon Sae (Male)

Lee yong (Female)

Choi Sung Soo (Male)

Lee Seung chul (Female)

So taji and kids (Group)

H.O.T (Group)

G.O.D (Group)

Shinhwa (Group)

S.E.S (Group)

Fin.k.l (Group)

Baby V.O.X (Group)

จากการศึกษาพบว่าศิลปินที่ศิลปินกลุ่มบอยแบนด์ เกิดรูปของเกาหลีนั้นมีจำนวนสมาชิกในวงมากกว่าสองคนขึ้นไปนั้นมีสาเหตุจาก

- สมาชิกในวงมีหน้าที่ไม่เหมือนกัน อย่างเช่นวง Baby V.O.X มีสมาชิกห้าคน ประกอบด้วยนักร้องนำสองคน นักร้องคอรัสสองคน และนักร้องแร็ปหนึ่งคน ที่เป็นเช่นนี้เพราะเป็นการกระจายหน้าที่ของแต่ละคนให้สามารถทำหน้าที่ของตนได้อย่างเต็มที่ และเมื่อแต่ละคนรวมความสามารถเป็นหนึ่งเดียวได้ก็จะทำให้วงมีศักยภาพและประสบความสำเร็จในที่สุด

- คนแต่ละคนมีความชอบไม่เหมือนกัน ดังนั้นเมื่อมีสมาชิกในวงจำนวนมากๆ โดยแต่ละสมาชิกก็จะมีรูปร่างหน้าตา บุคลิกลักษณะนิสัยแตกต่างกันออกไป สิ่งนี้ทำให้ผู้ฟังหรือแฟนคลับมีทางเลือกที่จะชอบศิลปินได้หลากหลายมากขึ้น
- ทางด้านการจัดรูปแบบการยื่น การแสดงบนเวที ถ้าจำนวนนักร้องหรือนักแสดงมีจำนวนเป็นเลขคู่ จะสามารถจัดรูปแบบได้หลากหลายกว่าแบบจำนวนคนคู่ เพราะจะมีคนเด่นสุดอยู่ตรงกลางเสมอ

5. ยุคไอดอลสตาร์โคเรียนเวฟ (2000-2012)

เนื่องจากนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเกาหลีพร้อมกับการเติบโตทางเทคโนโลยีที่ทันสมัย ส่งผลให้วิทยาการใหม่ๆ เทคโนโลยีใหม่ๆ เกิดขึ้น การติดต่อสื่อสารไร้พรมแดนเป็นเรื่องง่ายขึ้น การส่งออกของวัฒนธรรมเป็นเรื่องง่ายผ่านระบบสื่อสารมวลชนโซเชียลเน็ตเวิร์ก ดังนั้นนักร้องเกาหลีจึงไม่จำกัดอยู่แค่เพียงภายในประเทศ แต่ถูกส่งออกไปยังทั่วโลก เห็นได้จากรายการทีวีโทรทัศน์ การรับชมผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ยูทูบ หรือเฟสบุ๊ค แค่เพียงใช้เวลาไม่กี่วินาที เราก็สามารถรับชมรับฟังนักร้องเกาหลีได้ทุกเมื่อทุกเวลา ไม่เพียงแต่แค่ในประเทศเกาหลีเท่านั้น

เมื่อการเติบโตของอุตสาหกรรมบันเทิง เพลง หนัง ละคร นักร้องสูงขึ้นเรื่อยๆ ทางค่ายเพลงต้นสังกัดต่างๆ ก็เกิดการแข่งขันสูงมากขึ้น จึงมีการเดบิวท์ศิลปินหน้าใหม่ๆ ขึ้นมาเพื่อตอบสนองและแข่งขันกับตลาดความต้องการของผู้บริโภค จึงเกิดเป็นศิลปินต่างๆ มากมาย เราอาจสรุปได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของนักร้องในยุคนี้คือนักร้องรูปร่างหน้าตาและนักร้องมีความโกอินเตอร์ไปทั่วโลก

5.1 ลักษณะ

ในยุคนี้การเปลี่ยนแปลงของนักร้องกับยุคก่อนหน้าไม่ค่อยมีความเปลี่ยนแปลงเท่าไรนัก แต่จะเป็นการเปลี่ยนแปลงในรูปลักษณะภายนอกมากกว่า ทั้งรูปร่างหน้าตา รวมถึงจำนวนศิลปินสมาชิกในวง และแนวเพลงต่างๆ ที่มีความหลากหลายแบบตะวันตกทั้งแนว ฮิปฮอป แร็ป แด็นซ์ เป็นต้น

ลักษณะที่โดดเด่นที่สุดของนักร้องเกาหลีในยุคนี้คงหนีไม่พ้นรูปลักษณะภายนอก ความสวยงามหล่อเหลาของศิลปินทั้งชายและหญิง ล้วนเป็นจุดดึงดูดให้แฟนคลับมาสนใจ นักร้องในยุคนี้มักปรากฏตัวเป็นกลุ่มจำนวนตั้งแต่ 3-13 คน หรือที่เรียกกันว่าบอยแบนด์ เกิร์ลกรุ๊ป เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายก็มีความทันสมัยเป็นแฟชั่นแบบตะวันตกมากขึ้น และที่สำคัญนักร้องในยุคนี้จะต้องไม่

เพียงแต่มีดีในด้านการร้องเพลงเท่านั้น แต่จะต้องสามารถเต้น เล่นละคร เล่นตลก หรือเอนเตอร์เทนคนดูแฟนคลับได้ด้วยเช่นกัน

5.3 บทบาท

บทบาทของนักร้องในยุคนี้ก็ไม่ต่างจากยุคก่อนหน้าสักเท่าไร โดยเน้นไปที่บทบาททางด้านเศรษฐกิจซึ่งถือเป็นบทบาทสำคัญและบทบาทหลักของนักร้องเลยก็ว่าได้ เพราะการที่นักร้องได้รับความนิยมนิยมชมชอบจากแฟนเพลงทั่วประเทศและได้รับการตอบรับการสนับสนุนที่ดีจากประชาชนทั่วโลก ทำให้มีการซื้อขายแผ่นซีดีเพลง ดีวีดี รวมไปถึงการจัดคอนเสิร์ตทั้งในและนอกประเทศ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่สร้างรายได้มหาศาลแก่ประเทศเกาหลีอย่างนับไม่ถ้วน

นอกจากนี้ว่ากันว่าความสำเร็จของ “บอยแบนด์และเกิร์ลกรุ๊ป” จากเกาหลีนั้น มีหัวใจหลักอยู่ที่รูปร่างหน้าตาที่ดูน่ารัก สดใส เต็มร่างกาย ขณะที่คุณภาพของเสียงร้องกลายเป็นประเด็นรองที่ไม่ใช่เรื่องสำคัญที่สุด ดังนั้นนักร้องเกาหลีในยุคนี้จึงไม่ได้มีดีแค่เสียงร้องเพียงอย่างเดียว แต่กลับต้องมีใบหน้า รูปร่างหน้าตา และบุคลิกภาพที่ดูดีตามไปด้วยเพื่อเป็นจุดขายอีกอย่างหนึ่งที่สามารถดึงดูดความรักและความสนใจจากแฟนคลับได้ทั่วทั้งเกาหลี เป็นตัวสร้างรายได้ให้แก่เศรษฐกิจเกาหลีอย่างมาก สิ่งนี้คือที่มาของธุรกิจที่กำลังฮอตฮิตอินเทรนด์อยู่ในขณะนี้ นั่นก็คือ “บิวตี้ทัวร์” หรือ “ทัวร์ศัลยกรรมเกาหลี” ที่พร้อมจะพาเหล่าบรรดานักท่องเที่ยวที่อยากสวย ไปเที่ยว ไปชม ไปชิม ไปช้อปปิ้ง และไปทำศัลยกรรมกันที่กรุงโซล บิวตี้ทัวร์ที่กำลังได้รับความนิยมอย่างมากในหมู่นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นและชาวไทยที่ต่างพากันถวิลหาบรรดานักร้องเกาหลีเข้าคิวรอทำศัลยกรรมพลาสติกในแบบฉบับ “สวยตามสั่ง” ไม่ว่าจะเป็นการเจาะ เคาะ กรีด ผ่า เพื่อให้ได้มาซึ่งดวงตากกลมโตและใบหน้าเปื้อนตามแบบฉบับของ “Korea Look” ยิ่งกว่านั้น นักร้องเกาหลียังสร้างกระแสรุนแรงต่อวัฒนธรรมของผู้บริโภค ตั้งแต่ อาหาร แฟชั่น แนวการแต่งหน้า และการศัลยกรรมเสริมสวย ไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่เห็นวัยรุ่นชาวเอเชียตกแต่งกระเป๋าเป้ สมุด และห้องของพวกเขาด้วยรูปนักร้องเกาหลี นักร้องหญิงที่ได้รับความนิยมมากได้แก่ นักร้องหญิง จนมีข่าวว่าคนที่คลั่งไคล้อยากเหมือนนักร้องเหล่านี้ถึงกับขอให้หมอทำศัลยกรรมใบหน้าให้เหมือนดาราที่ตนชื่นชอบ (Join.com, 2001; Straits Times, 2002a and 2002b) สิ่งนี้ทำให้นักร้องเกาหลีในยุคนี้มีบทบาทเป็นเครื่องมือทางเศรษฐกิจในการทำให้ประชาชนมีความสนใจอยากจะทำสวย หล่อ เหมือนอย่างนักร้องเกาหลีที่ตนชื่นชอบ จึงเกิดเป็นธุรกิจทัวร์ศัลยกรรม และร้านศัลยกรรมต่างๆซึ่งสามารถทำรายได้อย่างมหาศาลแก่ประเทศเกาหลีมากยิ่งขึ้น

ด้วยภาพลักษณ์ภายนอกของศิลปินนักร้องที่ดูดีในยุคนี้ ได้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้กระแสเคป๊อปโด่งดังไปทั่วโลก แฟนคลับของศิลปินต่างๆชื่นชอบตัวศิลปินที่รูปร่างหน้าตาเป็นหลัก ธุรกิจ

ต่างๆในประเทศเกาหลีจึงได้คิดการตลาดที่หากินกับรูปลักษณ์ภายนอกของศิลปิน จึงก่อให้เกิดการนำเอาเครื่องไปใช้เป็นที่พรีเซนเตอร์สินค้าต่างๆเพื่อสร้างภาพลักษณ์ และเพื่อดึงดูดใจสินค้ามากขึ้น อย่างเช่น โฆษณาเครื่องสำอางค์ยี่ห้ออิตูดี ก็จะมีสินค้าที่เป็นรูปหน้าเครื่องเป็นพรีเซนเตอร์ติดอยู่เป็นต้น เพราะเมื่อเหล่าแฟนคลับหรือประชาชนเห็นสินค้าที่มีใบหน้าของศิลปินที่ตนชื่นชอบเป็นพรีเซนเตอร์อยู่ก็เกิดความสนใจที่อยากได้ครอบครอง และมีความคิดว่าถ้าใช้สินค้าชนิดนี้ก็จะทำให้สวยหล่อเหมือนนักร้องเช่นกัน สร้างมูลค่ารายได้ให้แก่บริษัทเจ้าของผลิตภัณฑ์และสินค้านี้ดังกล่าวก็สามารถนำไปขายได้ทั่วโลกเช่นกัน

แต่อย่างไรก็ตามนักร้องเกาหลีในยุคนี้ก็ยังร้องเพลงเพื่อตอบสนองความบันเทิงของผู้อื่น โดยจะต้องดำเนินรูปแบบตามที่บริษัทต้นสังกัดวางไว้ว่าจะต้องร้องเพลงแบบนี้ แนวนี้ แต่งตัวสไตล์นี้เท่านั้น โดยตัวศิลปินไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นหรือคิดเพลงที่อยากจะแต่งเองได้เลย เพราะต้นสังกัดนั้นต่างก็ทำไปเพราะความต้องการของตลาดทั้งสิ้น ทำให้นักร้องไม่มีโอกาสทำในสิ่งที่ตนเองอยากทำ แต่เมื่อแลกกับรายได้เมื่อประสบความสำเร็จก็นับว่าเป็นสิ่งที่นักร้องคุ้มที่จะยอมแลกกับการรอดทุนเป็นศิลปินที่มีชื่อเสียง

5.4 ตัวอย่างศิลปิน

Girls' Generation (Female Group)

SHINee (Male Group)

Wonder Girls (Female Group)

BIGBANG (Male Group)

2PM (Male Group)

SUPER JUNIOR (Male Group)

T-ara (Female Group)

KARA (Female Group)

4MINUTE (Female Group)

After school (Female Group)

2ne1 (Female Group)

Miss A (Female Group)

Seven (Male)

Aliee (Female)

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2

กระบวนการเป็นนักร้องเกาหลี

นักร้องเกาหลี หรือที่เรียกกันติดปากว่า Idol เป็นที่นิยมอย่างมากทั้งในเกาหลีใต้และในต่างประเทศ เพราะนอกจากรูปร่างหน้าตาที่ดีแล้ว นักร้องเหล่านี้ยังมีความสามารถด้านการร้องเพลง และการเต้นอีกด้วย ซึ่งบริษัทหรือค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ของเกาหลีให้ความสำคัญกับการสร้างและพัฒนา Idol เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัทยักษ์ใหญ่ 3 บริษัท ที่มีชื่อคุ้นหูอย่าง JYP Entertainment ผู้สร้าง Rain 2PM 2AM และ Wonder Girls บริษัท YG Entertainment ผู้สร้าง Seven Big Bang และ 2NE1 และบริษัท SM Entertainment ผู้สร้าง Super Junior และ Girls' Generation ซึ่งทั้งสามบริษัทมีแนวทางการสร้างและพัฒนาไอดอลที่มีความคล้ายคลึงกันอย่างมาก โดยมีกระบวนการเป็นนักร้องมี 3 ช่วง ดังนี้

2.1 ช่วงไล่ล่าตามความฝัน : การเป็นเด็กฝึกหัดที่เตรียมตัวเป็นนักร้องฝึกหัด

กระบวนการเป็นนักร้องในขั้นตอนแรกนั้น คือ การเข้ามาสู่การเป็นนักร้องตามความฝันที่ต้องการมีขั้นตอนดังนี้

2.1.1 การฝึกฝนสำหรับการร้องเพลง

ที่เกาหลีก็มีโรงเรียนหรือสถาบันสอนทักษะพวกนี้อยู่จำนวนมาก ตัวอย่างเช่นสถาบัน Born star training center ซึ่งเป็นสถาบันสอนการร้องเพลงและการเต้นที่มีชื่อเสียงเป็นอันดับต้นๆของประเทศเกาหลี การเข้ามาเรียนที่สถาบันเหล่านี้เป็นการเตรียมพร้อมก่อนจะไปสมัครรับการคัดเลือกเป็นเด็กฝึกหัดของค่ายเพลงต่างๆในอนาคต โดยค่าใช้จ่ายในการสมัครเรียนจะคิดราคาเป็นคอร์สเรียน เช่น คอร์สการแสดงราคา 550,000 วอน คอร์สเรียนเต้นราคา 500,000 วอน คอร์สเรียนร้องเพลงราคา 450,000 วอน เป็นต้น โดยจะใช้เวลา 6 เดือนตลอดระยะเวลา 1 คอร์ส

2.1.2 เข้ามาในค่ายเพลง

ค่ายเพลงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาและสร้างนักร้องอาชีพ โดยทุกๆปีค่ายเพลงเหล่านี้ จะเปิดรับสมัครให้ประชาชนทั้งคนเกาหลีและชาวต่างชาติสามารถเข้ารับการสมัครเพื่อมาลองออกิซันเป็นนักร้อง ซึ่งส่วนใหญ่จะจำกัดอายุในการรับสมัครคือในช่วงอายุระหว่าง 12-20ปี เพราะช่วงเวลานี้หน้าตาและลักษณะทางกายภาพสามารถเติบโตและแก้ไขได้อีกมาก และถือเป็นช่วงเวลาที่ไม่แก่เกินไปสำหรับการเป็นไอดอล เพราะถ้าเด็ก ๆ มาฝึกก็จะมีช่วงของการพัฒนาได้มาก อีกทั้งหากนำเด็กผู้ชายมาฝึกในช่วงอายุมาก ก็จะติดในเรื่องของการเกณฑ์ทหาร ซึ่งจะทำให้การฝึกไม่ต่อเนื่องเช่นกัน สำหรับการสูดต้นสังกัดค่ายเพลงมี 2 วิธี ได้แก่

- การที่มีแมวมอง พบเจอชาย หญิงที่มีลักษณะ บุคลิกโดนตาโดนใจ จึงเข้าไปทาบทามมาติดต่อให้ออกิซันหรือติดต่อให้เข้ามาเป็นเด็กในสังกัดของตน ตัวอย่างเช่นกรณีของนิซกุน ซึ่งเข้าวงการเกาหลีได้เพราะมีแมวมองไปเห็นเขาขณะที่ดูคอนเสิร์ตกับและติดต่อทาบทามให้ไปลองออกิซัน จนในที่สุดก็ได้เข้าไปเป็นเด็กฝึกและได้เป็นศิลปินหนึ่งในสมาชิกของวง 2PM จนถึงปัจจุบัน

- เข้าร่วมการคัดเลือกผ่านเวทีประกวดต่างๆ ของค่ายเพลง ที่เรียกว่าการออกิซัน มีขั้นตอนต่อไปนี้

2.1.3 การสมัครเข้าประกวด

มี 2 รูปแบบคือ

- สมัครผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ตผ่านการกรอกข้อมูลใบสมัครระบบออนไลน์ และต้องส่งคลิปวิดีโอของผู้เข้าสมัครร้องเพลงด้วย

- การสมัครทางตรงนั่นก็คือเดิน ไปสมัครกับสถานที่ที่รับสมัคร

สำหรับเวทีประกวดที่นิยมสมัครคือ Kpop Star เป็นรายการของสถานีโทรทัศน์ SBS ของเกาหลีซึ่งรายการ Kpop Star นี้ก็เพิ่งจะออกอากาศไปได้เพียงซีซั่นเดียว แต่ก็ได้รับความนิยมอย่างล้นหลามทีเดียว จริงๆแล้วรายการประเภทออกิซันเพื่อค้นหาศิลปินนั้นมีมากมายหลายรายการมากในเกาหลี แต่จุดเด่นของรายการ Kpop Star นี้อยู่ตรงที่กรรมการของการแข่งขันคือตัวแทนจากสามบริษัทค่ายเพลงยักษ์ใหญ่อย่าง YG Entertainment, JYP Entertainment และ SM Entertainment ซึ่งก็คือสอง

โปรดิวเซอร์ ยางฮยอนชอกและ ปาร์ค จินยอง จากวายจีและเจวายพี กับอีกหนึ่งศิลปินระดับโลก BoA ในฐานะตัวแทนของค่ายเอสเอ็ม

อีกหนึ่งความไม่เหมือนใครของรายการ Kpop Star นี้ก็คือ ทางรายการมีจุดประสงค์หลักที่จะเลือก “กลุ่มผู้มีความสามารถ” จากผู้เข้าแข่งขันเดี่ยว เพื่อให้ได้เดบิวต์เป็นศิลปินกลุ่ม เพราะรายการอื่นๆในเกาหลีอย่าง “Superstar K” หรือ “The Great Rebirth” นั้นมักจะเลือกผู้ชนะและเดบิวต์ให้แค่คนเดียว หรือไม่ก็หาผู้ชนะที่มาแข่งขันเป็นกลุ่มอยู่แล้วเช่นรายการ “Top Band” ซึ่งโปรดิวเซอร์ใหญ่ของรายการ Kpop Star เขาก็บอกว่า รายการออ디션มักจะมีข้อจำกัดที่พองบรายการแล้วก็จบกันไป เขาก็เลยต้องการสร้าง “ดาว” ดวงใหม่จริงๆ

สำหรับการคัดเลือกแต่ละด่านที่ผู้เข้าแข่งขันจะต้องผ่านไปให้ได้นั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เพราะจะต้องผ่านการคัดเลือกถึง 3 รอบ ก่อนจะได้เข้ารับการฝึกกับทั้งสามบริษัท และยังคงแข่งขันกันอีก 2 รอบเพื่อที่จะได้เป็น 10 ผู้เข้ารอบสุดท้ายไปชิงชัยกันในรายการสดแต่ละสัปดาห์จนเหลือสุดท้ายเพียงคนเดียวเท่านั้น

2.1.4 การประกวด

ผู้เข้าประกวดก็ต้องแสดงความสามารถต่อหน้าคณะกรรมการ ไม่เพียงแต่เหล่าคณะกรรมการผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านทักษะการร้อง การเต้น การแสดงแล้ว ยังมีทีมโปรดิวเซอร์ และแมวมองมาด้วย โดยผู้สมัครจะต้องทำการแสดงร้องเพลง เต้น ให้กรรมการดูและตัดสินใจว่าสมควรผ่านเข้ารอบต่อไปหรือไม่ ถ้าผ่านเข้ารอบแรกก็จะนำตัวไปให้ประธานบริษัทเป็นผู้ตัดสินใจอีกที ถ้าประธานบริษัทบอกให้ผ่าน ก็ถือว่าผ่าน

2.1.5 เด็กฝึกหัด

คือ การผ่านเข้ารอบการประกวดจากผู้คนนับพันคนแล้ว เราก็จะได้ชื่อว่าเป็นเด็กฝึกหัด แต่การเป็นเด็กฝึกหัดนี้ยังไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของค่ายเพลง เพราะเป็นแค่เด็กฝึกหัดเฉยๆ อาจจะได้ไปต่อหรือไม่ก็ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถและความอดทนพัฒนาการในทักษะต่างๆของเด็กฝึกหัด การเป็นเด็กฝึกหัดมีข้อปฏิบัติของค่ายเพลงดังนี้

- 1.เซ็นต์สัญญากับทางบริษัทเพลงเพื่อเป็นเด็กฝึกเป็นระยะเวลาประมาณ4-8 ปี

2. โดยแต่ละปีนี้จะต้องเรียนร้องเพลง เรียนเต้นและเรียนการแสดง

3. มีการจัดสอบวัดระดับความสามารถทุกๆ 6 เดือน ต้องสอบให้ผ่าน ถ้าไม่ผ่านเกณฑ์ที่ทางค่ายเพลงกำหนดต้องออก หมายความว่าในช่วงนี้จะไม่มีความแน่นอนว่าจะได้เป็นศิลปินหรือเปล่า ต้องแข่งขันกับคนอื่นๆ ด้วยเช่นกัน โดยตลอดระยะเวลาที่เป็นเด็กฝึกนั้นจะมีโปรดิวเซอร์คอยดูแลพัฒนาการตลอดว่าเป็นอย่างไรบ้าง บางคนอาจจะต้องใช้เวลา 2-4 ปีจนกว่าจะได้เดบิวต์ก็มี

4. มีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานของค่ายเพลง เมื่อเขาเห็นสมควรว่าเรามีดีพอแล้วในระดับหนึ่ง และมีบุคลิก(คาแรคเตอร์)ตรงกับที่ต้องการ เราก็จะผ่านเข้ารอบได้เป็นเด็กฝึกหัดเพื่อเตรียมเดบิวต์เป็นศิลปินต่อไป

กล่าวได้ว่าในช่วงนี้นั้นจัดเป็นขั้นตอนแรกสุดของการพัฒนาเตรียมตัวเพื่อที่จะเป็นศิลปิน เริ่มจากพัฒนาความสามารถของตัวเองในด้านทักษะการร้องเพลงก่อน ซึ่งแต่ละคนจะมีความสามารถไม่เท่ากัน บางคนมีพรสวรรค์มาตั้งแต่เด็กๆ บางคนไม่มี แต่ก็สามารถเรียนรู้ได้จากสถาบันสอนร้องเพลงเสริมความสามารถต่างๆ ที่มีอยู่มากมาย เมื่อมั่นใจในความสามารถของตนเองที่มีอยู่แล้วก็เข้ารับการสมัครเพื่อประกวด โดยคนที่มีความน่าสนใจในช่วงนี้คือเหล่าคณะกรรมการซึ่งประกอบไปด้วยทีมโปรดิวเซอร์ของค่ายเพลง แมวมอง ประธานบริษัท บุคคลเหล่านี้มีอำนาจในการตัดสินใจ และเลือกผู้เข้าสมัครที่มีความสามารถโดดเด่นและตรงกับความต้องการของตนเพื่อเอาผู้แข่งขันที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่สุดไปเป็นศิลปินฝึกหัดต่อไป เมื่อได้ศิลปินฝึกหัดมาแล้วในช่วงนี้อำนาจผู้ดูแลควบคุมจะเป็นของทางค่ายเพลงที่จะคอยดูว่าศิลปินฝึกหัดมีความสามารถพัฒนาได้มากน้อยแค่ไหน โดยวัดจากการสอบทุกๆ เดือน ซึ่งถ้าไม่ผ่านการสอบก็ต้องออกจากความเป็นศิลปินฝึกหัด

สำหรับกฎเกณฑ์ในการคัดเลือกที่ผ่านการเป็นเด็กฝึกหัดเพื่อไปสู่อีกระดับหนึ่งสามารถแบ่งได้เป็นข้อๆ คือ

1. มีทักษะการร้องเพลงที่ดีมาก
2. มีการเต้นที่แข็งแรง น่าสนใจและพร้อมเพรียง
3. บุคลิกลักษณะตรงกับที่โปรดิวเซอร์กำหนดไว้

ถ้านักร้องฝึกหัดคนไหนมีคุณสมบัติครบทั้งสามข้อดังกล่าวก็กล่าวได้ว่ามีโอกาสที่จะสามารถเดบิวต์เตรียมตัวเป็นศิลปินได้ต่อไปในอนาคต

2.2 ช่วงการเข้าสู่วงการนักร้อง : การเป็นนักร้องฝึกหัดมาสู่การเตรียมตัวเป็นศิลปิน(เดบิวต์)

2.2.1 ลักษณะการเป็นนักร้อง

เมื่อเด็กฝึกหัดได้แสดงความสามารถจนเป็นที่ยอมรับของค่ายเพลงตามมาตรฐานที่กำหนด ก็เปลี่ยนสถานภาพของตนเองจากเด็กฝึกหัดมาสู่การเป็นนักร้องฝึกหัด ซึ่งเป็นกระบวนการที่สองของการเป็นนักร้อง ซึ่งในช่วงนี้มีลักษณะสำคัญดังนี้ คือการทำสัญญาระหว่างนักร้องกับค่ายเพลง การเซ็นสัญญาเกี่ยวกับทางบริษัทค่ายเพลงเพื่อที่จะได้ชื่อว่าเป็นเด็กเตรียมเป็นศิลปินในสังกัดค่ายเพลง โดยเมื่อเซ็นสัญญาแล้วเด็กฝึกจะต้องย้ายเข้ามาของเครื่องใช้ออกจากบ้านมาพักอาศัยอยู่ในสถานที่ที่ทางค่ายเพลงจัดไว้ให้ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นอพาร์ทเมนท์ขนาดเล็ก หรือจะเป็นพักที่ตัวบริษัทเพลงเลย

2.2.2 ข้อปฏิบัติการเป็นนักร้อง

การเซ็นสัญญาข้อตกลงครั้งนี้จะต้องแลกกับอิสระที่จะหายไป เพราะบริษัทจะวางกฎระเบียบต่างๆ เช่น

- ข้อห้ามของการนักร้อง ศิลปินจะต้องอยู่ในวินัยอย่างเคร่งครัดไม่ว่าจะเป็น ห้ามมีแฟน ห้ามหนีเที่ยว ห้ามดื่มเหล้า เพื่อผลต่อตัวศิลปินและทางค่ายนั่นเอง
- การฝึกฝนความสามารถ ค่ายเพลงจะมีตารางการฝึกซ้อมในแต่ละวันให้เด็กฝึกทุกคนได้รับทราบ และปฏิบัติตามกันอย่างจริงจังด้วย โดยช่วงเวลาการฝึกฝนค่อนข้างยาวนานตั้งแต่ 2-4 ปีขึ้นไป มีการฝึกฝนเรื่องต่างๆ ดังนี้

ความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการเป็นนักร้อง คือ

- 1.การร้องเพลง และการเต้น ถ้านักร้องฝึกหัดคนไหนเก่งเรื่องร้องเพลง ก็จะต้องฝึกทักษะการเต้นการแสดงมากขึ้นไปอีก และคนไหนเก่งเรื่องเต้นก็ต้องฝึกการร้องเพลงการแสดงให้ยิ่งขึ้นไปเท่าๆกัน โดยจะมุ่งเน้นการเรียนเพิ่มเติมในส่วนทักษะที่ตนเองอ่อนเพิ่มเข้าไปมากกว่าปกติ

2. การแสดง นักร้องฝึกหัดทุกคนนอกจากจะต้องมีความสามารถทางด้านร้องเพลงแล้ว ยังจะต้องมีความสามารถทางการแสดงหรือการเรียนแอคติ้ง เพื่อเป็นทักษะขั้นพื้นฐานและติดตัวเอาไปใช้เมื่อตอนเดบิวต์เป็นศิลปินในอนาคต เพราะปัจจุบันมีกรณีที่นักร้องผันตัวไปเล่นละคร เป็นนักแสดงจำนวนมาก ดังนั้นจึงต้องมีการเรียนการแสดงเพื่อเพิ่มทักษะให้แก่ตัวเด็กฝึกหัดนั่นเอง

3. บุคลิกภาพและร่างกาย การเสริมสร้างความแข็งแกร่งของร่างกาย เช่น การออกกำลังกาย เสริมสร้างกล้ามเนื้อ เพื่อให้รูปร่างดูดี มีบุคลิกที่ดี ซึ่งจะมีส่วนช่วยให้การแสดงบนเวทีมีความโดดเด่นยิ่งขึ้น มีบุคลิกภาพที่มีความอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่เย่อหยิ่ง มีความจริงใจ เป็นสุภาพบุรุษ ไม่มีเรื่องอื้อฉาว และดูแลเอาใจใส่แฟนคลับ เป็นต้น

4. ความเป็นมืออาชีพ นักร้องฝึกหัดจะต้องได้รับการปลูกฝังนิสัยความเป็นมืออาชีพ ความเป็นมืออาชีพนั้นเป็นสิ่งที่ Idol ทุกคนต้องมี โดยเฉพาะอย่างยิ่งความมีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ ทั้งการตรงต่อเวลา การมีสัมมาคารวะ ความขยัน อดทนและทุ่มเทในการฝึกซ้อม ซึ่งหลังจากได้เป็นนักร้องอาชีพแล้วการฝึกซ้อมก็ยังคงดำเนินต่อไป และจะทวีความเข้มข้นมากขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะแล้ว Idol จะใช้เวลาฝึกซ้อมวันละไม่ต่ำกว่า 8 ชั่วโมงเลยทีเดียว

5. ภาษา นักร้องฝึกหัดจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ภาษาเพิ่มเติมทั้งภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลขั้นพื้นฐานและภาษาญี่ปุ่น เพราะประเทศเกาหลีได้มีสภาพภูมิประเทศอยู่ใกล้กับประเทศญี่ปุ่น ดังนั้นทำให้การส่งออกเพลง หรือการขยายตลาดเพลงไปยังญี่ปุ่นสามารถทำได้ง่าย และคนญี่ปุ่นที่ชื่นชอบวัฒนธรรมเคป็อปก็มีจำนวนมาก ดังนั้นนักร้องฝึกหัดจึงต้องมีชั่วโมงเรียนภาษาเพิ่มเติมในแต่ละวันนอกเหนือจากการเรียนร้องเพลง เรียนเต้นและเรียนการแสดงด้วย

2.2.3 การทดสอบ/วัดผลและประเมินผล

หลังจากการฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ก็จะมีการทดสอบทักษะด้านต่างๆ เป็นระยะ เพื่อดูความพร้อม และทดสอบการแสดงบนเวทีโดยมีผู้เข้าชมจำนวนหนึ่ง ซึ่งต้องทำให้ได้ตามมาตรฐานที่ตั้งเอาไว้ซึ่งค่อนข้างสูง การแข่งขันระหว่างนักร้องฝึกหัดด้วยกันจึงสูงตามไปด้วย หากใครทำได้ไม่ดีก็จะต้องถูกคัดออกไป แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าหมดโอกาสในการเป็นศิลปิน แต่จะต้องไปเรียนซ้ำชั้นเริ่มฝึกใหม่ซึ่งเป็นการเสียเวลาอย่างมากเลยทีเดียว ดังนั้นนักร้องฝึกหัดจะต้องขยันฝึกซ้อมและทุ่มเทอย่างหนักเพื่อความอยู่รอด เมื่อบริษัทเห็นว่า นักร้องฝึกหัดมีความพร้อมแล้วก็จะ debut เป็น

นักร้องอาชีพ โดยการจะพิจารณาให้เป็นนักร้องเดี่ยวหรือกลุ่มนั้น ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของบริษัท ซึ่งจะต้องผ่านการวิเคราะห์ผลดีผลเสียที่บริษัทจะได้รับจากนักร้องผู้นั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน

2.2.4 การปรับเปลี่ยน/เสริมสร้างรูปร่างหน้าตา เมื่อนักร้องฝึกหัดมีทักษะความสามารถครบในทุกๆด้านแล้ว จะต้องมาลบข้อด้อยหรือปรับปรุงในด้านสุดท้ายก็คือลบข้อด้อยทางกายภาพนั่นเอง ศิลปินบางคนนั้นมีความสามารถมาก แต่ด้อยในเรื่องของหน้าตาจนน่าเสียดาย ทางค่ายก็จะนำไปปรึกษาแพทย์ทางการแพทย์เพื่อลดข้อด้อยดังกล่าว จะเสริมจมูก ทำตาสองชั้น ลดไขมัน หน้าท้อง ทำขาให้เรียวเล็ก หรืออะไรก็ตาม ซึ่งส่วนนี้จะเป็นการลงทุนของทางต้นสังกัด ที่จะออกทุนให้กับศิลปินดังกล่าว แล้วค่อยมาเรียกเก็บในภายหลังที่ออกอัลบั้มและทำรายได้แล้วนั่นเอง โดยศิลปินเกาหลีที่เราเห็นในทุกวันนี้ 99% ล้วนผ่านการศัลยกรรมมาแล้วทั้งสิ้น มีส่วนน้อยมากที่ไม่ทำศัลยกรรมใด ๆ เลย และมีการปรับเปลี่ยนอุปนิสัยการรับประทานอาหารเพื่อรักษารูปร่าง

หลังจากศิลปินฝึกหัดผ่านการลบข้อด้อยทั้งหมด ทางค่ายก็จะเริ่มแต่งเพลงและคิดการแสดงขึ้น เพื่อให้ศิลปินฝึกหัดทำการร้อง และฝึกซ้อมเต้นเพื่อนำขึ้นแสดง ซึ่งเพลงที่ซ้อมนั้นมีจำนวนไม่เกิน 2 เพลง แต่ซ้อมกันเป็นปี เพื่อให้ชินกับเพลงและเต้นได้อย่างเป็นธรรมชาติ พร้อมเพรียง และออกมาสมบูรณ์แบบที่สุด ซึ่งศิลปินฝึกหัดต่างบอกว่านี่เป็นกระบวนการที่ทรมานมาก เพราะจะต้องซ้อมเพลงเดิมซ้ำ ๆ อยู่เรื่อย ๆ ซึ่งเมื่อซ้อมจนเป็นที่พอใจตามมาตรฐานของทางค่ายแล้ว จึงจะทำออกมาเป็น Music Video คู่สายตาผู้คนนั่นเอง

2.2.5 ค่าตอบแทนและสวัสดิการของการเป็นนักร้องฝึกหัด

จากการศึกษาพบว่าเป็นเรื่องยากและยังไม่มีการเปิดเผยรายได้หรือเงินเดือนของนักร้องฝึกหัดว่าในแต่ละเดือนได้รับเท่าไร แต่เท่าที่ทราบคือนักร้องฝึกหัดจะได้รับสวัสดิการต่างๆนอกเหนือจากเงินเดือนได้แก่ที่พัก อาหารเช้า พิเศษ ค่ารถ ค่าเดินทาง ค่าเรียนทักษะต่างๆ เป็นต้น

2.2.6 อำนาจการควบคุมของนักร้องฝึกหัด

จากที่กล่าวข้างต้นเห็นได้ว่าช่วงนี้เมื่อได้นักร้องฝึกหัดมาแล้วก็ต้องซ้อมอย่างหนักเพื่อพัฒนาทักษะรอบด้าน โดยจะยังไม่มีการแบ่งประเภทของนักร้องหรือแบ่งหมวดหมู่นักร้อง จะเป็นเพียงแค่การซ้อมทักษะทั่วไปทั้งด้านการร้องเพลง การเดินและการแสดง โดยผู้ที่มีอาจควบคุมก็คือบริษัทค่ายเพลงที่จะจับจ้องดูแลนักร้องฝึกหัดอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากตัวนักร้องฝึกหัดจะต้องมาอยู่ในที่พักที่ทางบริษัทค่ายเพลงจัดหาให้ และออกกฎระเบียบต่างๆให้ปฏิบัติตาม ถ้าไม่ทำตามก็จะถูกลงโทษโดยการกล่าวตักเตือน หรือกรณีร้ายแรงคือไล่ออกจากการเป็นนักร้องฝึกหัดเลยก็มีเช่นกัน นอกจากนี้ตัวทีมงานโปรดิวเซอร์จะมีอำนาจในการคัดเลือกนักร้องฝึกหัดว่าคนไหนมีคุณสมบัติเหมาะสมกับเพลง คาแรคเตอร์ที่วางไว้ก็จะเลือกคนๆนั้นมาร้องเพลงที่แต่งและซ้อมต้นฉบับจนชินเพื่อที่จะเตรียมรอตักตัวเป็นศิลปินต่อไป

ในช่วงนี้มีความแตกต่างกับช่วงก่อนหน้าตรงที่อำนาจการควบคุมในช่วงก่อนเป็นเด็กฝึกหัดนั้นก็คือเหล่าคณะกรรมการ โปรดิวเซอร์ ทีมงานค่ายเพลง และประธานบริษัทจะเป็นผู้เลือกตัดสินใจว่าใครควรเข้ามาเป็นเด็กฝึกหัด ต่อมาเมื่อกลายเป็นเด็กฝึกหัดแล้วก็มีค่ายเพลงเป็นผู้อำนาจในการควบคุมตัวนักร้องฝึกหัดให้อยู่ในกฎระเบียบที่วางไว้นั้นเอง

2.3 ช่วงเป็นนักร้องอาชีพหรือศิลปิน(เดบิวต์)

2.3.1 ลำดับของการเป็นศิลปินมีดังนี้

1. การจัดทำ Music Video ออกมา เมื่อนักร้องฝึกหัดผ่านการคัดเลือกต่างๆแล้วก็จะได้รับการฝึกซ้อมร้องเพลงและเดินโดยโปรดิวเซอร์เป็นคนแต่งและคิดให้ ก็จะซ้อมจนชินและถึงขั้นตอนการถ่ายทำมิวสิกวิดีโอซึ่งเรียกได้ว่าเป็นเครื่องมือในการโปรโมทศิลปินที่ติดอย่างหนึ่ง เพราะคนดูจะได้รับชมทั้งภาพและเสียง รวมไปถึงความสามารถของตัวศิลปินเองที่นำเสนอออกมาผ่านมิวสิกวิดีโอ
2. การแสดงในพื้นที่จริง/คอนเสิร์ต ศิลปินก็จะขึ้นแสดงเปิดตัว โดยออกไปตามรายการคอนเสิร์ตทางช่องสถานีโทรทัศน์ต่างๆอย่างเช่นรายการ Music Bank, MNET, Music Core ซึ่งนับได้ว่าสามารถรายการนี้เป็นรายการเพลงที่ได้รับความนิยมจากคนเกาหลีอย่างมาก การที่ศิลปินมาเปิดตัวบนเวทีนี้ก็เป็นการโปรโมททั้งตัวศิลปินเองและตัวเพลงด้วย แต่การขึ้นแสดงหาใช่ว่าเป็นศิลปินนักร้องโดยสมบูรณ์ แต่มันเป็นการชิมลางตลาดว่ามาถูกทางหรือไม่ ถ้าไม่ถูกทางก็ต้องนำไปปรับปรุงแก้ไขส่วนที่เป็นจุดบกพร่อง เพื่อให้ตรงกับความต้องการของตลาด ถ้าหากแก้ไข แล้วยังไม่เป็นที่พอใจ

ของตลาดหรือผู้ชม ก็ต้องล้มเลิก ถือว่าลงทุนล้มเหลว ซึ่งก็มีนักร้องหลายวงที่ประสบความสำเร็จ และมีอีกหลายวงที่ต้องหายไป

2.3.2 การประชาสัมพันธ์และการสร้างกระแสความนิยมของศิลปิน

สามารถแบ่งเป็นประเด็นย่อยได้สามประเด็น ดังนี้

1. ทางค่ายจะมีการวางตำแหน่งพรินเซนต์ประจำกลุ่มอยู่ ซึ่งมีความสำคัญมาก คนที่ประจำตำแหน่งนี้ จะเป็นศิลปินที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักอยู่แล้ว หรือหน้าตาดี เพื่อทำให้เกิดจุดสนใจ และเป็น การโปรโมท ทำให้ผู้ชมรู้จักกับวงไปในตัว หากจะยกตัวอย่างให้เห็นก็เช่น Ahn So Hee (Wonder Girls), นิซกุน (2pm) หรือ ยุนอา (Girl's Generation)
2. การสร้างจุดขายของค่ายเพลงต่างๆ จะพิจารณาแนวโน้มความต้องการของผู้ฟังในตลาดเพลงทั้งในและต่างประเทศแล้วนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ประกอบการแต่งเพลงรวมทั้งการออกแบบท่าเต้น ต่อมาทีมงานจะนำมาคัดเลือกเพื่อให้เหมาะกับนักร้องแต่ละคน ซึ่งที่ผ่านมาเกาหลีได้ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในการแต่งเพลงและออกแบบท่าเต้นที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย เช่น เพลง Nobody ของ Wonder Girls ซึ่งเป็นเพลงที่ทั้งเนื้อร้องและท่าเต้นได้รับความนิยมไปทั่วโลกเลยทีเดียว นอกจากนี้ยังมีเพลง Tell me your wish ของ Girls' Generation ที่ได้ ริโนะ นากาโชนะ นักเต้นชั้นนำของวงการที่เคยได้รับรางวัลจากรายการ American's Best Dance Crew อีกทั้งยังเคยเป็นนักเต้นแบ็คอัพให้กับ Gwen Stefani มาช่วยออกแบบท่าเต้นให้อีกด้วย
3. สิ่งที่เป็นกลไกสำคัญที่สุดคือการส่งเสริมการขาย จัดเป็นสุดยอดทางการตลาดของเกาหลีได้ในยุคนี้ ซึ่งการส่งเสริมการขายของเพลงเกาหลีจะอยู่ในรูปแบบการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ สื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ รวมไปถึงสื่อออนไลน์ เพื่อเป็นการโปรโมท Idol ในช่วงก่อนที่ผลงานเพลงจะออกวางจำหน่าย รวมทั้งการเปิดตัวในงานต่างๆ รวมทั้งการจัดทัวร์คอนเสิร์ตเพื่อโปรโมท Idol และงานเพลงให้เป็นที่รู้จักทั้งในและต่างประเทศโดยเฉพาะประเทศในแถบเอเชีย อีกทั้งบริษัทหรือค่ายเพลงต่างๆ ยินยอมให้นักร้องในสังกัดตนเองเข้าร่วมรายการวาไรตี้ ทั้งเป็นพิธีกรและแขกรับเชิญ เช่น รายการ Star King ที่มี Idol รับเชิญมาเป็นกรรมการพิจารณาความสามารถของผู้เข้าแข่งขันจากทางบ้าน รายการ We got Married ที่นำ Idol แต่ละคนมาทดลองใช้ชีวิตร่วมกันเหมือนคู่แต่งงาน รายการเพลง Inkigayo เป็นต้น รวมทั้งการเป็นพรินเซนต์โฆษณา เพราะ

นอกจากจะเป็นการโปรโมทที่ดีแล้ว บริษัทยังได้รับส่วนแบ่งรายได้จากค่าตัวของ Idol แต่ละคนด้วย มีการเปิดเผยตัวเลขค่าจ้าง Idol ของเกาหลีที่เป็นพรีเซนเตอร์โฆษณาในปี 2554 ซึ่งมีมูลค่าสูงมาก ยกตัวอย่างเช่น Rain และ Bigbang ค่าจ้างอยู่ที่ 1-1.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ 2PM Girl Generation ลี เซียว ริ และวง 2NE1 ค่าจ้างจะอยู่ที่ 8-9 แสนเหรียญสหรัฐ เป็นต้น นอกจากนี้ยังเป็นการประชาสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพอย่างหนึ่งในการขยายฐานแฟนเพลงออกไปทั่วเอเชียอีกด้วย รายการต่างๆ เหล่านี้ได้กระจายไปยังประเทศต่างๆ ทั่วเอเชียและได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก สิ่งนี้ทำให้เห็นว่ากว่าจะเป็นนักร้องเกาหลีนั้นจะต้องผ่านการฝึกร้องเพลง การเต้น และการแสดง เพื่อให้สามารถนำไปสร้างเป็นจุดขายทำรายได้แก่ตนเองและบริษัท

2.3.3 การจัดจำหน่ายผลงาน

เมื่อวัดกระแสตอบรับของศิลปินแล้ว ผลการตอบรับดี ก็จะเป็นเครื่องยืนยันให้กับทางค่ายว่ามาถูกทาง ทางค่ายก็จะออกซิงเกิ้ล(เพลง)ตัวต่อๆ ไปให้กับศิลปินเพื่อออกโชว์ จนเพลงมีจำนวนมากพอที่จะออกเป็นอัลบั้ม จึงจะทำเป็นอัลบั้มวางขาย ซึ่งอัลบั้มก็จะมีรูปลักษณ์ที่สวยงามน่าเก็บสะสม ดึงดูดใจแฟนเพลงได้เป็นอย่างดี โดยทั่วไปการจัดจำหน่ายเพลงมี 2 ช่องทาง คือการจำหน่ายแบบปกติ (Physical Sale) เช่น CD ทั้งแบบ Single และอัลบั้มเพลง มิวสิควิดีโอในรูปแบบ DVD เป็นต้น และการจำหน่ายแบบดิจิทัล (Digital Sale) เช่น การดาวน์โหลดเพลงผ่านเว็บไซต์เพลงออนไลน์ (Online Music) และการดาวน์โหลดผ่านโทรศัพท์มือถือ (Mobile Music) สำหรับเกาหลีได้นั้นจัดจำหน่ายทั้งสองรูปแบบ โดยบริษัทหรือค่ายเพลงขนาดใหญ่ เช่น JYP Entertainment บริษัท YG Entertainment และบริษัท SM Entertainment จะเป็นผู้ผลิตและจัดจำหน่ายเอง แต่แนวโน้มสัดส่วนการจำหน่ายในรูปแบบดิจิทัลเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากได้รับความนิยมควบคู่กันกับยอดขายจำหน่ายโทรศัพท์มือถือที่เพิ่มสูงขึ้น ทำให้ยอดขายการดาวน์โหลดเพลงผ่านโทรศัพท์มือถือเพิ่มขึ้นตามไปด้วย โดยบริษัทค่ายเพลงจะทำสัญญาซื้อขายลิขสิทธิ์กับบริษัทผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ ปัจจุบันบริษัทผู้ให้บริการดาวน์โหลดเพลงผ่านมือถือ และเพลงออนไลน์ที่เป็นที่นิยมทั้งในเกาหลีและในอีกหลายประเทศทั่วโลก มีอยู่ 2 บริษัท ได้แก่ LG Telecom เปิดเว็บไซต์ชื่อ Musicpn และบริษัท SK Telecom เปิดเว็บไซต์ชื่อ Melon และนอกจากจะผลิตเพลงและจำหน่ายไปยังผู้บริโภคโดยตรงแล้ว ยังมีการผลิตเพลงเพื่อใช้ในภาพยนตร์ และสื่อบันเทิงชนิดอื่นด้วย และ

นอกจากนี้ศิลปินจะตระเวนออกรายการทีวีวาไรตี้ต่าง ๆ เพื่อต่อกระแสโปรโมทให้กับทางค่ายและกับตัวเองอยู่เรื่อย ๆ ไม่ให้กระแสตกด้วยเช่นกัน

อีกช่องทางหนึ่งที่ได้รับคามนิยมนอย่างมากในการกระจายตลาดเพลงเกาหลีสู่ผู้ฟังนั่นก็คือ การเช่าเพลงออนไลน์ หรือการจ่ายค่าดาวน์โหลดเพลง ซึ่งนักฟังเพลงในประเทศต่างๆ โดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกา นั้นคุ้นชินกับการดาวน์โหลดเพลงออนไลน์ผ่าน iTunes Store มาพอสมควรแล้ว ประเทศไทยเราเองก็เริ่มเปิดให้ดาวน์โหลดกันเมื่อเร็ว ๆ นี้ โดยสามารถโหลดเพลงเป็นอัลบั้ม หรือจะโหลดเฉพาะเพลงที่อยากฟังได้ในราคาเพลงละประมาณ 0.99\$ หรือประมาณ 30 กว่าบาท จากราคาที่เราจ่ายไปนี้ ประมาณ 70% จะถูกหักให้แก่ค่ายเพลงและศิลปินนักฟังเพลงในเกาหลีนิยมสมัครเป็นสมาชิกและโหลดเพลงมาฟังในช่วงระยะเวลาที่กำหนด

ในเกาหลีก็มีบริการดาวน์โหลดเพลงออนไลน์เช่นเดียวกัน แต่มีวิธีการที่แตกต่างกันไป โดยระบบที่ได้รับความนิยมสูงคือระบบที่ให้ศิลปินสมัครเป็นสมาชิกและโหลดเพลงมาฟังในช่วงระยะเวลาที่กำหนด โดยสมาชิกจะต้องจ่ายเงินประมาณ 9,000 วอน หรือประมาณ 240 บาท และสามารถโหลดเพลงมาฟังได้ 150 เพลงในระยะเวลา 1 เดือน ระบบ "เช่าเพลงออนไลน์" ที่ว่านี้เป็นที่นิยมมากและทำให้ตลาดเพลงเกาหลีเติบโตอย่างรวดเร็วในปี 2554

2.3.4.ค่าตอบแทนของการเป็นศิลปิน

โดยศิลปินทั่วไปจะแบ่งรายได้กับทางค่ายเพลงประมาณ 20/80 กล่าวคือทางบริษัทจะได้ 80% ส่วนตัวศิลปินนั้นจะได้แค่เพียง 20% มากน้อยลดหลั่นกันไปตามระดับความดังชื่อเสียงของศิลปินนั่นเอง

นอกจากนี้ถ้าแบ่งรายได้ตามประเภทของงานแล้ว สามารถแบ่งได้ดังนี้

รายได้จากการขายสินค้า

- รายได้จากให้นำเพลงไปขายลิขสิทธิ์ที่ต่างประเทศและการโชว์ตัวหรือทำกิจกรรมอย่างอื่นนอกประเทศ นักร้องจะได้ 70%
- อัลบั้มภาพหรือสินค้าเกี่ยวกับตัวนักร้อง นักร้องจะได้ 60%
- รายได้จากยอดขายดาวน์โหลดเพลงออนไลน์ นักร้องจะได้ 10% ของยอดขายดาวน์โหลด
- รายได้จากการขายอัลบั้ม ซีดี ดีวีดี นักร้องจะได้ 5% ของยอดขาย

รายได้จากการออกสื่อ

- งานโชว์ตัวภายในประเทศ ออกโทรทัศน์ วิทยุ นักร้องจะได้ 100%
- รายการวาไรตี้ รายการประจำ นักร้องจะได้ 65%

แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มศิลปินทุกกลุ่มก็ย่อมมีวันเหนื่อยล้า วันหมดแรง วันที่แยกวาง และมีวันที่กระแสดความนิยมนั้นหมดไป จึงเป็นเหตุให้ทางค่ายต้องปั้นศิลปินใหม่ออกมาอยู่เรื่อย ๆ ซึ่งการที่ทางค่ายมีศิลปินที่ประสบความสำเร็จอยู่แล้ว ก็เป็นเรื่องง่ายที่จะทำการโปรโมทศิลปินกลุ่มใหม่ เพราะนอกเหนือจากการออกโชว์การแสดงแล้ว ทางค่ายจะจัดทำกิจกรรมร่วมกัน ระหว่างศิลปินกลุ่มเก่ากับศิลปินกลุ่มใหม่ และจัดทำเป็นรายการโปรโมทออกสู่ทางรายการทีวี เพื่อสร้างกระแสความนิยมให้กับศิลปินกลุ่มใหม่ และต่อความนิยมให้กับศิลปินกลุ่มเก่า และต่อยอดโอกาสทางธุรกิจให้กับทางค่ายเพลงนั่นเอง

2.3.5 อำนาจการควบคุมของความเป็นศิลปิน

การเป็นศิลปินเต็มตัวตั้งแต่การสมัครเข้ารับการออกฉันทน์จนเมื่อได้เป็นนักร้องฝึกหัดและในที่สุดก็ออกมาเป็นศิลปินเต็มตัว ล้วนผ่านขั้นตอนมากมายที่ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ผ่านความกดดันและความเข้มงวดทั้งกฎต่างๆของบริษัทและการแข่งขันกันเองของตัวศิลปินฝึกหัดด้วยกัน เมื่อถึงช่วงนี้ได้เป็นศิลปินอย่างเต็มตัวก็จะเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นวงน้องใหม่ที่เกิดขึ้น พบว่าอำนาจการควบคุมที่ทำให้ความเป็นศิลปินมีลักษณะแตกต่างกับช่วงที่หนึ่งและช่วงที่สอง คือ

1. อำนาจของผู้ชม อำนาจในช่วงนี้จะเป็นของประชาชนคนดูทั้งคนเกาหลีและทั่วโลกที่สามารถเลือกฟังหรือเลือกได้ว่าศิลปินกลุ่มที่ออกมาใหม่นั้น น่าสนใจมากน้อยแค่ไหน คนจะเป็นตัวกำหนดจากกระแสการพูดถึงบนอินเทอร์เน็ตทั้ง Facebook, Twitter, Youtube เป็นต้น เมื่อปล่อยมิวสิกวิดีโอออกมาแล้วประชาชนก็สามารถรับฟังและรับชมเพื่อเป็นการตัดสินใจว่าจะชอบและอยากสนับสนุนผลงานหรือไม่ สิ่งที่เป็นตัววัดความสำเร็จของศิลปินน้องใหม่อีกอย่างหนึ่งก็คือยอดดาวน์โหลดและยอดขายซีดี ดีวีดีเพลงต่างๆ ซึ่งถ้ายอดขายน้อยหรือกระแสจากคนดูไม่ค่อยดี ไม่ค่อยได้รับความนิยม

นอกจากนี้คนดูมีอำนาจในการควบคุมศิลปินถ้าศิลปินทำผิดหรือทำอะไรให้คนดูไม่พอใจก็จะไม่สนับสนุนผลงานหรือแบนศิลปิน อย่างเช่นกรณีศิลปินSeven นักร้องชายชื่อดังโดนแบนจาก

กลุ่มแฟนคลับเพราะเปิดตัวว่ามีแฟน หรือ โคนแอนตี้แฟนต่อต้าน ทำให้ยอดจำนวนแฟนคลับของเขาจากเดิม 500,000 คน ลดลงเหลือ 200,000 คนภายในคำคืนเดียว

หรือกรณีของจางฮยอน แห่งวง SHINee เคยบอกว่า ชิน เซ คยอง นักแสดงสาวจากเรื่อง ราชินีซอน ต็อก (รับบทเป็นเจ้าหญิงซอนมยองวัยเด็ก) เป็นผู้หญิงที่ตรงสเปกมากที่สุด ในขณะที่คาราสาวเองก็ยอมรับว่าวง SHINee เป็นวงบอยแบนด์ที่เธอชื่นชอบมากที่สุด ผ่านรายการสถานีโทรทัศน์ต่างๆ และล่าสุด มีข่าวยืนยันอย่างเป็นทางการว่าทั้งคู่เริ่มออกเดทกันร่วมเดือนแล้ว โดยพวกเขาพบกันครั้งแรกเมื่อเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมาในงานคอนเสิร์ตหนึ่งซึ่งทั้งคู่ต่างก็มาร่วมงานด้วย ความสัมพันธ์ของคนทั้งสองพัฒนาจากความเป็นเพื่อนกระทั่งมาเป็นคนรู้ใจในที่สุด

หลังจากที่ข่าวนี้ได้รับการยืนยันจากต้นสังกัดของทั้งคู่ ก็เกิดปฏิกิริยารุนแรงของบรรดาชาวเน็ตทันที โดยส่วนใหญ่เป็นพวกแฟนคลับของ "จางฮยอน" ซึ่งไม่เห็นด้วยกับการคบหาของทั้งคู่ บางคนถึงกับโพสต์ข้อความลงในรูปของคาราสาวพร้อมกับไล่ให้ไปตาย หนึ่งในสมาชิกเว็บแฟนคลับของ SHINee กล่าวว่า "รู้สึกขมขื่นมากๆ ยิ่งไปกว่านั้นพวกเราคิดว่านักร้องจะใช้จุดนี้เปลี่ยนชื่อเรียกของ "จางฮยอน" ว่า "แฟนหนุ่มของ ชิน เซ คยอง" ซึ่งพวกเราจับไม่ได้" และได้เบนคิดปinned กล่าว ไม่สนับสนุนผลงานและไม่ติดตามผลงานอีกต่อไป แต่อีกด้านหนึ่งก็ยังมีแฟนคลับบางส่วนที่สนับสนุนการคบหากันครั้งนี้ (เซาเป็ย, ออนไลน์)

2.อำนาจของธุรกิจสื่อสารมวลชน ศิลปินเหล่านั้นก็จัดได้ว่าไม่ประสบความสำเร็จและอาจจะต้องพักเรื่องการออกเพลงไปก่อน นอกจากนี้สื่อต่างๆทั้งวิทยุ โทรทัศน์ ก็เป็นผู้ที่มีอำนาจในการควบคุมศิลปินน้องใหม่โดยสื่อเป็นตัวช่วยในการโปรโมท ประชาสัมพันธ์ตัวศิลปินผ่านการออกรายการวาไรตี้ เกมโชว์ หรือเปิดเพลงของศิลปินต่างๆเพื่อเป็นการโปรโมให้คนทั่วไปได้รู้จักและได้ฟังผลงานของศิลปินมากขึ้น ถ้าไม่มีสื่อดังกล่าว ช่องทางการกระจายผลงานหรือการโปรโมทก็อาจจะน้อยลงไปด้วยอาจทำให้ตัวศิลปินไม่ได้รับความนิยมมากนักก็เป็นได้

อีกทั้งสื่อยังมีอำนาจในการเลือกนำเสนอหรือไม่นำเสนอผลงานของนักร้องก็ได้หากว่านักร้องนั้นประพฤติตนไม่เหมาะสมหรือกระทำผิดต่างๆซึ่งเป็นแบบอย่างไม่ดีต่อเยาวชนหรือประชาชน สื่อก็จะทำการถอดถอนโฆษณา รายการ มิวสิควีดีโอที่ศิลปินคนนั้นมีส่วนออกทันที อย่างเช่นกรณีของนิชคุณนักร้องชาวไทยแห่งวงทูพีเอ็ม (2 PM) บอยแบนด์เกาหลีชื่อดัง ถูกดำเนินคดีข้อหาเมาแล้วขับ หลังประสบอุบัติเหตุขับรถเก๋งโพล์กวากั้นชนรถจักรยานยนต์ทำให้

คู่กรณีได้รับบาดเจ็บ บริเวณสี่แยกกลางเมือง ตอนตี 3 หลังเกิดเหตุ 1 วัน เว็บไซต์ออลเคปโป เว็บไซต์ข่าวบันเทิงชื่อดังของเกาหลีใต้ รายงานว่า สาวนักร้องหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นสาวนักร้องที่โด่งดังที่สุดของเกาหลีใต้ ลบรูปนิชคุณออกจากป้ายโฆษณาออนไลน์หน้าเว็บไซต์ อย่างรวดเร็วโดยรูปเดิมเป็นรูปที่มีนักร้องวง ทูพีเอ็มครบทั้งวง สาวกางเกงขาสั้นและไม่สวมเสื้อ ยืนเรียงแถวอวดร่างกาย ซึ่งนิชคุณยืนอยู่ระหว่างจุนโฮและซานซอ โดยมิซูซี่ ดารานางแบบ ชื่อดังยืนอยู่ตรงกลาง แต่รูปใหม่นั้น ลบรูปนิชคุณทิ้ง โดยเหลือเพียงจุนซู แทคยอน อูยอง ซูซี่ จุนโฮ และซานซอ และทางต้นสังกัด JYP Entertainment ได้สั่งพักงานนิชคุณเป็นระยะเวลากว่าสามเดือน งดโชว์ตัว งดขึ้นคอนเสิร์ตทัวร์ต่างๆ และงดรับงานอย่างอื่นด้วย

กรณีของสมาชิกแห่งวงฮิปฮอปสุดดัง Bigbang อย่างหนุ่ม G-Dragon ที่เพลงในงานชุด Heartbreaker อัลบั้มเดี่ยวของเขาถูกหน่วยงานด้านเยาวชน ของกระทรวงสาธารณสุขเกาหลีออกมาแบนห้ามเผยแพร่ต่อเด็ก คำสั่งดังกล่าวออกมาอย่างเป็นทางการ เมื่อวันที่ 3 พ.ย. หลังจากมีการวิเคราะห์เนื้อเพลงของ G-Dragon ในเพลง She's Gone ก็มีการประกาศออกมาอย่างเป็นทางการแล้วว่า สื่อไปถึงเรื่องของการใช้ยาเสพติด ขณะที่ยังมีอีกหลายเพลงในอัลบั้มชุดนี้ ที่ใช้คำค่อนข้างหยาบคาย งานชุดดังกล่าวจึงมีเนื้อหาไม่เหมาะสมสำหรับเยาวชน ซึ่งตามกฎหมายของเกาหลีก็คือ บุคคลอายุต่ำกว่า 19 ปี

จากการประกาศ งานเพลงเหล่านี้ของ G-Dragon สามารถเผยแพร่ทางโทรทัศน์ทั่วไป ได้ตั้งแต่วันที่ 22.00 น. เป็นต้นไปเท่านั้น ขณะที่อัลบั้มชุด Heartbreaker ของนักร้องหนุ่มผู้นี้ ก็ไม่สามารถขายให้กับผู้มีอายุ 19 ปีได้อีกต่อไป โดยแผ่น CD ทุกแผ่นที่วางจำหน่าย จะต้องติดสติ๊กเกอร์ Only 19 กำกับไว้ด้วย ซึ่งถ้าผู้จัดจำหน่ายฝ่าฝืน จะต้องถูกโทษปรับ ซึ่งนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เนื้อเพลงจากศิลปินเกาหลีถูกตีความว่ามีเนื้อหาไม่เหมาะสมกับวัยรุ่น ในกรณีที่เกิดขึ้นเร็วๆ นี้ก็คือ ในเดือน ส.ค. ที่ผ่านมา เมื่อเพลง Won't Give ของกลุ่มศิลปินเกิร์ลแบนด์ 4minute ถูกสถานีโทรทัศน์ KBS แบนด์ หลังจากมีการตีความว่าเนื้อเพลง เนื้อเพลงดังกล่าวมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการบรรยายความรู้สึกของผู้หญิง ต่อเรื่องกิจกรรมทางเพศ

ในครั้งนั้นต้นสังกัดของ 4minute ออกมาแสดงถึงความผิดหวังในการตัดสินใจของสถานีโทรทัศน์ครั้งนี้ว่า “เพลง Won't Give แค่แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกอันบริสุทธิ์ต่อผู้หญิง ถึง

ผู้ชายเท่านั้น” แต่สำหรับสาว ๆ วง 4minute ได้ออกมายอมรับว่าแม่จะเสียใจที่เพลงของพวกเธอโดนแบน แต่มันทำให้หลายๆ คนรู้จักเพลงของเธอมากยิ่งขึ้น

ส่วนในรายชื่อศิลปินสาวกลุ่ม Brown Eyed Girls กับเพลงมิวสิกวิดีโอเพลง Sign ที่ถึงแม้ยังไม่โดนแบนในขณะนี้ แต่ก็ถูกวิจารณ์อย่างหนัก ในข้อหาส่งเสริมความรุนแรง ที่มีทั้งภาพการทำร้าย และทรมาน ซึ่งดูเหมือนได้รับอิทธิพลมาจากภาพยนตร์เรื่อง Saw จากอเมริกา (news.zubzip.com, ออนไลน์)

สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้นว่าสื่อและคนดูก็มีอำนาจที่สามารถควบคุมตัวศิลปินและสั่งห้ามงดการออกสื่อ การฉายสื่อได้ ทำให้นักร้องต้องประพฤตินให้เหมาะสม ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีแก่คนในสังคม เพราะถ้าไม่ประพฤติตามก็จะถูกสังคมลงโทษต่อไป อำนาจของคนดูหรือกลุ่มแฟนคลับก็มีส่วนในการควบคุมตัวศิลปินเช่นกัน ไม่เพียงแต่เป็นการควบคุมภายใต้ค่ายเพลงหรือโปรดิวเซอร์เหมือนแต่ก่อน

6. สรุปและอภิปรายผล (Discussion / Conclusion)

เมื่อบริบททางสังคมและเศรษฐกิจของแต่ละยุคสมัยเปลี่ยนแปลงได้ทำให้นักร้องเกาหลีเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ขณะนั้นว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นบ้างและใครเป็นผู้มีอำนาจในการปกครอง นอกจากนี้ การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับชาติอื่น หรือการรับวัฒนธรรมอื่นมาใช้ วัฒนธรรมที่ได้รับจากการยืมทำให้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงนักร้องเช่นกัน จึงจะเห็นได้จากผลการวิจัยว่าในแต่ละยุคนั้น นักร้องเกาหลีมีความแตกต่างกัน ยุคแรกเกาหลียังคงรูปแบบขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมแบบเดิมอยู่ แต่ต่อมาเมื่อถูกญี่ปุ่นเข้ามาครอบครองประเทศทำให้วัฒนธรรมเก่าๆ หายไปและก่อให้เกิดรูปแบบใหม่ขึ้นมา และพัฒนาเรื่อยๆ ไปตามแต่ละยุคสมัยจนกลายเป็นนักร้องเกาหลี(ไอดอล)ที่เราเห็นทุกวันนี้

ในส่วนของขั้นตอนการเป็นนักร้องเกาหลีในปัจจุบันนั้นต้องผ่านขั้นตอนต่างๆ มากมายรวมไปถึงอุปสรรคต่างๆ จนกว่าจะออกสู่อุตสาหกรรมได้เช่นทุกวันนี้ โดยในส่วนของขั้นตอนนั้นจะเริ่มจากเข้าเรียนที่โรงเรียนสอนร้องเพลงหรือทักษะต่างๆ ก็ได้เปิดขึ้นเพื่อให้บุคคลที่ใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักร้องมาเรียนเพื่อตามหาความฝัน ผ่านขั้นตอนการสมัคร การประกวด การอดิชั่น การเก็บตัวฝึกหัด การเรียนทักษะร้อง เต้น เล่นละคร สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นไปได้อย่างความยากลำบาก และต้องอดทนต่อสภาวะความกดดัน การแข่งขันจากบุคคลรอบข้าง หลากๆ คนท้อและยอมแพ้ไป แต่ผู้ที่อดทนจนมีความสามารถพอที่จะเป็นศิลปินก็จะต้องฝึกพัฒนาทักษะตัวเองให้ดีขึ้นอย่าง

ตลอดเวลา และที่สำคัญภาพลักษณ์ของไอคอลลหรือศิลปินเกาหลีนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ประสบความสำเร็จ มีชื่อเสียงและสร้างรายได้แก่นักกร้อง ค่ายเพลง และประเทศเกาหลี ทำให้นักกร้องเกาหลีได้ประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียงไปทั่วโลก

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์ภาษาไทย

- เจอร์ราร์ด ดี แบรีแมน. (2549). **เบื้องหลังหน้ากาก**. แปลโดยอุ๋ทอง ประศาสน์วินิจฉัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรินต์ติ้งเฮาส์.
- ชูพินิจ เกษมณี, บรรณาธิการ. (2546). **สารานุกรมเกี่ยวกับเกาหลี**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : แดงของแพ็คกิ้ง แอนด์ พรินต์ติ้ง.
- คำรงค์ ฐานดี. (2538). **สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- คุษฎี พนมยงค์ บุญทัสนกุล. (2539). **ลมหายใจ...ดนตรี...ชีวิต**. กรุงเทพฯ : บ้านเพลง.
- ธีรยุทธ์ บุญมี. (2551). **มิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault)**. กรุงเทพฯ : วิทยา.
- พอมพะนอ (นามแฝง). (2542). **ว่าแต่ว่า...กว่าจะเป็นศิลปิน**. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ศุติมาน (นฤมล) วงศ์สุภาพ. (2531). **นางงามผู้กระฉก การศึกษากระบวนการกลายเป็นหมอนวดไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สยาม.
- สนิท สมักรการ. (2538). **การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมกับการพัฒนาทางสังคม**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สมบุญ อิชยาวรกุล, บรรณาธิการ. (2551). **ป็นน้องรักให้เป็นนักร้อง**. กรุงเทพฯ : วัฏฏะคลาสสิกฟายด์ส.
- สมศักดิ์ ศรีสันติสุข. (2536). **การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม : แนวทางการศึกษาวิเคราะห์และการวางแผน**. ขอนแก่น : โรงพิมพ์คลังนานาธรมหาวิทยาลัย.
- สุวรรณ เกรียงไกรเพ็ชร และคณะ. (2553). **ผู้คน ดนตรี ชีวิต เล่ม 2 เสียงของประเทศไทย**. กรุงเทพฯ : ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร(องค์การมหาชน).
- สำนักงานสารนิเทศภาคโพ้นทะเล สาธารณรัฐเกาหลีร่วมกับคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2537). **ความจริงเกี่ยวกับเกาหลี**. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์ภาษาต่างประเทศ

Kim Chang Nam. (2012). **K-POP Roots and Blossoming of Korean popular music**. Seoul. Hollym Corp.

배재원. (2012). **한국 대중가요 (K-pop)의 형성과 발전**. 서울 : 이화여자대학교.

ฐานข้อมูลออนไลน์

กิตติวุฒิ เจริญศิริวัฒน์. (2547). **วิกฤตเศรษฐกิจไทย พ.ศ. 2540**. เข้าถึงเมื่อ 12 กันยายน 2555. เข้าถึงจาก <http://www.bloggang.com/viewdiary.phpMid=merveillesxx&month=12204&date=29&group=4&gblog=21>.

จิตศักดิ์ พุนศรีสวัสดิ์. (2555). **Green Industry of Korea: A challenge model of future direction of Thailand**. เข้าถึงเมื่อ 7 สิงหาคม 2555. เข้าถึงได้จาก <http://www.vcharkarn.com/vblog/115509>.

ชอรอม. (2554). **สรุปยอดขายซีดีเพลง 3 ประเทศในเอเชียปี 2011**. เข้าถึงเมื่อ 25 กรกฎาคม 2555. เข้าถึงจาก <http://www.oknation.net/blog/print.php?id=774537>.

ปองพล. (2553). **บทความ เกาหลี..พีเวอร์ โยกปีละ 70,000 ล้าน**. เข้าถึงเมื่อ 25 กรกฎาคม 2555. เข้าถึงจาก <http://atcloud.com/stories/66600>.

สุภัทธา สุขชู. (2549). **“Hallyu” คลื่นความมั่งคั่งของเกาหลี**. เข้าถึงเมื่อ 7 สิงหาคม 2555 เข้าถึงได้จาก <http://www.positioningmag.com/magazine/printnews.aspx?id=45405>.

เสนาะ ดิยาวัว. (2543). **การบริหารบุคคล**. เข้าถึงเมื่อ 2 กันยายน 2555. เข้าถึงจาก <http://61.7.213.76/ULIB57/dublin.php?ID=4943>

Allkpop (นามแฝง). **เจ็ดขั้นตอนสู่ดวงดาวของชาวเกาหลี**. เข้าถึงเมื่อ 10 กรกฎาคม 2555. เข้าถึงจาก <http://musicstation.kapook.com/view16977.html>.

Nonguknow (นามแฝง). **เกาหลีพีเวอร์**. เข้าถึงเมื่อ 11 กันยายน 2555. เข้าถึงจาก <http://club.myfri3nd.com/nonguknow/webboard/1476/2908>.

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ – นามสกุล นายอรรณพ บำรุงชนสารกิจ
 วัน เดือน ปีเกิด วันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ. 2533
 ที่อยู่ 295 ซอยเจริญนคร18 แขวงบางลำภูล่าง เขตคลองสาน กรุงเทพฯ
 10600

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2552 จบการศึกษาชั้นมัธยมตอนต้นและตอนปลายจาก
 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
 พ.ศ. 2556 สำเร็จการศึกษาปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต วิชาเอกเอเชียศึกษา
 จากมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์